

Adventes Vēstis

2015. gada februāris, #2 (228)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
BĪBELES
IZPĒTE
SABATSKOLĀ

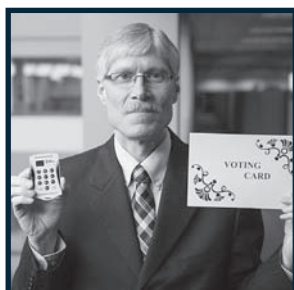
VAI ROMIEŠIEM
14. NODAĻĀ
RUNĀTS PAR
SABATU?

VESELĪBA:
MIEGA
VĒRTĪBA

VEIKSMES FOR-
MULA KRĪZES
BRĪŽIEM

INTERVIJA
AR ZIGURDU
LAUDURGU

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Liecība	16
Veselība	17
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Sveicināti, mīlie lasītāji!

E sam priecīgi, ka varam Jums dāvēt otro šī gada žurnāla numuru, kas apjoma un sadaļu ziņā ir nemainīgs. Izmaiņas vienīgi ir skārušas redkolēģiju, kas tagad darbosies nedaudz citādā sastāvā.

Šajā numura tēmā tiek aicināti vairāk domāt par Bībeles izpēti un sajūst Dzīvības maizes garšu. Mums visiem draudzēs notiek Bībeles izpētes daļa (sabatskola), tāpēc šī tēma noteikti būs aktuāla gandrīz katram lasītājam. Varbūt tas mūs rosinās vairāk domāt par sabatskolas radošumu, mudinās meklēt svaigāku skatījumu un dziļāk pētīt Bībeli, kas, pēc manām domām, būt gan jādara vispirms

personīgi katram savās mājās.

Mācītāju sadaļā varēsiet atrast atbildes uz to, kā tikt pāri krīzes brīžiem. Bērnu lappusītē šajā gadā tiks aplūkoti astoņi veselības pamatprincipi, bet šoreiz vairāk par kustībām. Arī citā sadaļā varēsiet uzzināt par veselības jautājumiem, konkrēti par miega vērtību. Esam parūpējušies arī par to, lai jūs varētu uzzināt par dažādiem pasākumiem. Sieviešu kalpošanas nodaļa īpaši aicina sievietes martā uz 2.līmeņa apmācībām, kas būs ļoti noderīgas ikvienai sievietei, kurai ir vēlēšanās uzlabot savu kalpošanu. Esiet arī aicināti lūgt par kristīgās psiholoģes Lidijas Neikurs (Ukraina) ierašanos Latvijā no 17.-26. aprīlim un ieplānot laiku, lai varētu piedalīties semināros. Tāpat mūsu jaunieši rūpīgi gatavoja vairākiem pasākumiem: Jauniešu diena, lūgšanu nedēļa, konference par Mazo grupu kalpošanu. Atbalstīsim arī mūsu jauniešus ar savām lūgšanām!

Lai Dievs bagātīgi svētī visus žurnāla lasītājus, redkolēģiju un katru, kas iesaistās žurnāla veidošanā!

*Mārīte Lipska
Bērnu un Sieviešu kalpošanas
nodaļu vadītāja*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Shutterstock

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Šaurajā ceļā

“Un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva troņim pa labai rokai.” (Ebrejiem 12:2)

Gandrīz trīsdesmit gadi no Viņa dzīves aizritēja ļoti pieticīgos apstākļos kalnu ieskautajā Galilejas pilsētiņā Nācāretē. Bībele daudz nerunā par šo laika posmu Jēzus dzīvē. Tas bija laiks, kad Jēzus Nācāretes iedzīvotājiem viņiem saprotamā veidā atklāja to, cik ciešas var būt cilvēka attiecības ar Dievu visparastākajā ikdienas dzīvē. Ar savu vienkāršību, pazemību un smalkjūtību Viņš iemantoja cilvēku simpātijas. Tomēr mums jāatceras, visa Kristus dzīve bija nemītīga cīņa ar tumsas spēkiem, kas centās Viņu pazemot, sējot cilvēkos šaubas un neticību, un mēģinot novirzīt Viņu no uzticētās misijas – ziedot sevi kā upuri kritušās cilvēces labā.

“Vai Viņš nav namdaris, Marijas dēls un Jēkaba un Jāzepa, un Jūdas, un Sīmaņa brālis, un vai Viņa māsa nav šeit pie mums?” Un tie ņēma apgrēcību pie Viņa... Un Viņš brīnījās par viņu neticību.” (Marka 6:3,6)

Evaņģēlijos ir aprakstīti iespaidīgi notikumi, kas atklāj Kristus personības īpašo pievilcību. Viņš staigāja pa Galilejas ezera bangainajiem ūdeņiem, dziedināja tūkstošiem slimību nomāktos cilvēkus un uzmodināja mirušos, bet viņa dzīves apslēptais laiks nav mazāk svarīgs kā Evaņģēlijos aprakstītie brīnumi un iespaidīgā kalpošana. Kristus vienkāršā un pieticīgā dzīve mums sniedz liecību par ceļu uz Dieva Valstību. Kristus bija “šaurā ceļā” gājējs, un Viņš aicina arī savus sekotājus kopā iet šo pazemības, vienkāršības un sevis aizliegšanas ceļu.

“Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un plats ir ceļš, kas ved pazušānā, un daudzi pa tiem ieiet. Cik šauri ir vārti un cik šaurs ir ceļš, kas ved dzīvībā, un tikai nedaudzi to atrod.” (Mateja 7:13,14 JT)

“Ceļš uz Debesīm ir pārāk šaurs, lai pa to varētu braukt titulētie un bagātie, pārāk šaurs, lai uz tā atrastos vieta godkārei, pārāk kraujš un nelīdzens ērtību ratiem. Nopietnas pūles, pacietību, uzpurēšanos, pārmetumus, nabadzību un grēcinieku pretī runāšanu – to visu nācās izbaudīt Kristum, un tas viss ir jāpiedzīvo ikvienam, kurs reiz ieies Dieva Paradīzē.” (Izmeklētas vēstis 2, 120.)

Kļūstot par Kristus sekotājiem, mēs bieži vien ceram, ka Kristus jau ir izcīnījis visas uzvaras mūsu labā un ka mēs, pieņemot kristību un pievienojoties draudzei, varēsim dzīvot mierā, drošībā un pārticībā. Tāpēc sastaptās grūtības, pārbaudījumus, apvainojumus un citas nepatīkamas lietas uztveram kā kaitinošus apgrūtinājumus, kas traucē mūsu mierīgajai “kristieša” dzīvei. Tomēr patiesā kristietības būtība ir atklāta Jēzus dzīvē un kalpošanā. Tāpēc atcerēsimies aicinājumu raudzīties uz Jēzu, mācīsimies no Jēzus un kopā ar Jēzu iesim šauro uzvarošanas ticības ceļu!

Gaidāmie pasākumi

7. marts

Vīspasaules adventistu Sieviešu lūgšanu diena.

22. februāris

Jauniešu veidota izrāde "Mūsu ēras sākumā" Rīgā, Baznīcas 12a, pl. 17:00.

22. marts

Seminārs, 2. līmeņa kalpošanas apmācības sievietēm pl.10:00 Baznīcas ielā 12a. Pieteikties līdz 5. martam, zvanot uz mob. 29869979 vai rakstot uz e pastu maritel@inbox.lv.

18.-19. aprīlis

Seminārs Baznīcas ielā 12a bērnu skolotājiem, vecākiem un interesentiem ar kristīgās psiholoģes Lidijas Neikurs (Ukraina) piedalīšanos.

20.-21. aprīlis

Semināru vakari ar Lidiju Neikurs pl. 18:00 Baznīcas ielā 12a.

22. aprīlis

Darbinieku sanāksmes laikā seminārs mācītājiem, nodaļu vadītājiem "Kā kļūt par veiksmīgu vadītāju".

Sludinājumi

- Pārdod dzīvokli Mārupes ielā 47-15, 2.stāvs no pieciem, paneļu-ķieģeļu tipa māja, tā saucamā ofieru māja, plastikāta logi, dzelzs durvis, kopējā platība 29 kv.m., dzīvoklis saulains, labi kaimiņi, koda atslēga kāpņu telpai, sanitārais mezgls apvienots, pēc kosmētiskā remonta. Blakus Māras dīķis, gar logiem tek Mārupīte. Mazi komunālie maksājumi. Tālr. 24826713.

- Vēlos iepazīties ar vidēja vecuma adventistu. Esmu krieviski runājoša rīdziniece (41 gadu veca). Zvanīt Elenai Gosņevskai pa tālr. 22357978.

Prieks Valmierā

Viena divpadsmitā daļa jau aizvadīta no jaunā 2015. gada. Kā šis gads iesācies Valmieras draudzē? No vienas puses varētu teikt, kā jau katrs gads, katrs mēnesis, katra diena. Un ja atceramies aizvadītā gada nogali, tiešām liekas, ka tik daudz gadu tūkstošus, lai cik neticami tas arī neliktos, nekas nav mainījies. Ja Jēzus ietu pa Valmieras ielām, ielūkotos cilvēkiem pārpildītajos veikalos, ieskatītos cilvēku acīs un jautātu: „Vai tavā dzīvē ir vieta arī Man?” būtu tāpat, kā toreiz Betlēēmē, kad neviens neatvēra Viņam durvis un neteica: „Laipni lūdzam.” Visi bija aizņemti ar savām rūpēm, visi steigās. Tuvojās taču svētki. Neviens negribēja tērēt laiku, lai izmītinātu kaut kādus divus ceļiniekus.

Un tomēr Jēzus vēl joprojām staigā pa Valmieras ielām, ielūkojas cilvēku sirdīs, piekļauvē pie viņu mājvietu durvīm: „Mans bērns, ir pienācis laiks kaut uz brīdi tev apstāties un vēlēt arī Man kādu minūti uzmanības. Laiks padomāt par Mani, tajā pašā laikā par sevi, saviem tuviniekiem, draugiem, pazīstamiem...” Lai palīdzētu arī mūsu pilsētas cilvēkiem saprast to, ka Jēzus viņus ļoti mīl, ka Viņš vēlas katru redzēt laimīgu, katram būt blakus, jau vairāk nekā pusgadu grūto, bet skaisto nastu, ko tikai mūžībā spēsim novērtēt, saviem pleciem ir uzlicis mūsu jaunais mācītājs Valdis Zilgalvis ar savu dzīves draugu Rutu Zilgalvi.

Vai ir pamats apšaubīt saules gaismu, ja tā šodien varbūt nespīd tik spoži? Vai ir vērts noskumt pat tad, kad nakts ir aukstāka nekā parasti? Dziedi, neskatoties uz sāpēm, slavē Dievu, tad tu sajūtīsi, ka Viņš tiešām ir, ir tev blakus. Starp citu, Valdim ļoti tuvu sirdij ir dziesma. Ar tādu darba prieku viņš ir iesācis darbu mūsu, septītās dienas adventistu Valmieras draudzē, vienmēr atgādinot, ka katra minūte mūsu dzīvē ir brīnums: gaiss, kuru mēs elpojam, ūdens, kas slacina zemi un dod dzīvību asniem,

miegs, kas atjauno spēkus, saule, kura pēc nakts tumsas nes jaunu dzīvi, jaunu cerību, Dieva eņģeļi, kas atbrīvo mums ceļu, novāc akmeņus zem mūs kājām, katru dienu izlejot pār mums bezgalīgo Dieva mīlestību.

Lai visu to izjustu katrs cilvēks, Valdis Valmierā jau gada nogalē iesāka Alfars kursu, kurā daudz cilvēku uzzināja, ka Dievs vēlas būt viņu Draugs, ka Viņš ir viņu Radītājs, ka Viņš atsūtīja Savu Vienīgo Dēlu uz šo zemi, lai glābtu katru no viņiem, ka Viņš ir viņu vienīgā cerība.

Jaunā gada pirmais sabats iesākās ar brīnišķīgu stīgu orķestri no Igaunijas. Brīnišķīgā mūzika un dziesmas savijās kopā līdz ar Valda svētrunas vēsti: „Dieva mīlestība nekad nebeidzas.

Nekad. Pat tad, kad mēs Viņu nicinām, ignorējam, atmetam, nepaklausām Viņam. Viņš nemainās. Mūsu ļaunums nespēj samazināt Viņa mīlestību. Mūsu labums to nevar arī palielināt. Dieva mīlestību nevar nopelnīt mūsu ticība. Dievs mūs nemīl

mazāk, ja mēs kļūdāmies. Dieva mīlestība uz mums nekad nebeidzas.”

Evaņģelizācijas darbs turpinās Ticības skolā, kur cilvēki reizi nedēļā turpina iepazīties ar savu Vislabāko Draugu. Un viņi nāk, jo viņi vēlas iepazīties ar Viņu, vēlas ar Viņu kopā pavadīt ne tikai dienas un gadus uz šīs zemes, bet būt ar Viņu kopā visā mūžībā.

Vēl gribas īpaši atzīmēt februāra mēneša pirmo sabatu. Kāpēc? Valdis savu svētrunu sāka ar vārdiem: „Ir tāds teiciens: Latvija var! Bet es teikšu: Valmiera var!”

Kas notika? Dievkalpojuma sākumā pēc vīru ansambļa dziesmas atskanēja stīgu kvartets, Tas ilgi tika gaidīts, jau gadiem... Pēkšņi, pilnīgi negaidot un nevienam nezinot, viņi nāk un spēlē. Tas bija ļoti saviļņojoši, un ne tikai man... Bija sajūta, ka piepildās Svētā Gara vēsts apsolījums uzvarētājiem, par ko runāja arī Valdis savā svētrunā, stāstot par Efesas draudzi, ka daudzi savu pirmo mīlestību zaudējušie vēlreiz tiks piepildīti ar brīnišķīgo, pāri plūstošo Jēzus mīlestību, ja tie vēlēsies, un turpinās priecīgi strādāt.

Vēsma Geide Valmieras draudzē

Korintā par TRĪSVIENĪBU

Ieva Jākobsone
Korintas draudze

Virzoties uz mērķtiecīgu kalpošanu, Korintā jau pirms kāda laika tika izveidota vīzija, kuras mērķis ir palīdzēt labāk kalpot katram vadītājam, garīgi augt un pilnveidoties katram draudzes loceklim.

Korintas draudzes vīzija – Mēs esam draudze, kuras pamats ir ticība Trīsvienīgajam Dievam, kas tiecas būt draudze ar pieņemšanu, pozitīvi mainošu ietekmi cilvēku dzīvēs un sabiedrībā. Sākot ar 2015. gada janvāri līdz vasaras vidum Korintā notiks īpaša uzrunu sērija par draudzes vīziju. Janvārī īpaši pievērsām uzmanību mūsu vīzijas pirmajam punktam, kas runā par Trīsvienību. Lūk, dažas svarīgākās atziņas no dzirdētā:

Teoloģija runā par to, ka “kristietība ir mācība par 3-Vienību”. Ka Dievs ir Viens un 3 Personās. Nosaukt Dievu par Personu – tas nozīmē pateikt par Dievu kaut ko cilvēcisku. Jo mēs spējam domāt tikai cilvēcīgās kategorijās! Un tomēr cilvēku apziņa ir cauri gadsimtiem tā attīstījusies, ka saucam Dievu par Personu. Tādēļ ka mēs sevi uzskatām par personām, vai ne? Un arī nojaušam, ko tas nozīmē. Termina “Persona” izpratne cilvēku apziņā tā īsti notikusi tikai Apgaismības laikmetā. Tomēr – kādēļ Dievu saucam par Personu? Tādēļ, ka tā mēs cilvēcīgi izsakām to, kas mums pašiem mūsu dzīvē ir visnozīmīgākais! Attiecības! Kā parādīt, kā notiek attiecības? Grieķiskais vārds “Perihorēze” var palīdzēt. “Peri” – apkārt, “horeo” – dejoj. Cilvēks ir “iekšā Dievā” jeb vidū, un Dievs Tēvs, Dēls, Svētais Gars ir kustībā, “dejo” apkārt cilvēkam. Šajās attiecībās Viens nav augstāks hierarhijā

pār Citu.

Visnozīmīgākais apzinīgām personām ir attiecības ar citām personām. Kādreiz kaut kas tāds nebija pat iedomājams. Tāpat kā laulība mīlestības dēļ nebija iedomājama. Jo nebija izpratnes par Personību. Šodien mēs vairs negribam pat iedomāties precēties bez mīlestības. Mēs jūtam – ja nav mīlestības, tad tuvākas intīmas attiecības nav interesantas. Tikai personībām ir svarīga mīlestība! Un arī šādās cilvēku attiecībās nav iedomājama paaugstināšanās citam pār citu.

Cauri laikmetiem notikusi cilvēku apziņas attīstība. Cilvēki ir attīstījušies par personām. Un Dievu saucam par 3-Vienīgo Personu. Tā būtībā ir jauna pārliecība par cilvēku pašu – kā mēs varam cits pret citu attiekties.

To, ko Dievs saka par Jēzu Kristu Viņa kristībā, to Viņš saka arī par ikvienu no mums: “Tu esi mans mīļais un mana mīļā! Uz tevi Man ir labs prāts!” Visu mūsu dzīvi 3-Vienīgais Dievs “dejo” mums apkārt. Dievs Tēvs paziņo, ka mīl, Dēls parāda, ka mīl, Sv. Gars ieliek šo mīlestību mūsos. Ar visu 3-Vienību mēs saņemam Dieva klātesību! Tāpat kā to saņēmis Jēzus kā cilvēks. Viņā mēs redzam Dieva attieksmi pret mums, cilvēkiem.

Visas 3 Dieva Personas ir iesaistītas Jēzus kristībā – Dieva balss dzirdama, Jēzus Kristus redzams, Sv. Gars redzams (*somatikooj* – “ķermeniskā vei-

dā”). Kā Dieva 3-vienībā ir attiecības, tā arī Dievam ar mums! Visa 3-vienība ir iesaistīta mūsu katra dzīvē.

Cilvēka dzīve Dieva Garā nav norīkojumu dzīve – jo nevar norīkot būt uzticīgam, devīgam, mīlošam, piedodošam. Tāpēc, ka viss minētais ir rezultāts, pateicoties Dieva Garam. Tā ir radišana, ko Dievs veic caur Sv. Garu visu laiku no jauna. Gara darbu nevar uzturēt individuāli sevī. Tas ir iespējams kopībā – attiecībās. Draudze ir kā laboratorija, jo šeit mēs izmēģinām, kā ir iespējams dzīvot pēc Sv. Gara mandāta. Bez draudzes nav iespējams realizēt kristietības reāliju. Draudzē mēs izmēģinām, ko nozīmē būt devīgam, laipnam, pacietīgam. Bez draudzes tās visas ir abstraktas lietas – tikai kā morāle un viss. Draudzes būtība ir kopt, rādīt, īstenot, izdzīvot Sv. Gara tieksmes.

Viss ir vienkārši – Trīsvienība ir saistīta ar mūsu reālo dzīvi! Tā ir par to, ka mēs esam Dieva realitātē iesaistīti un esam Dieva mīlēti. Mums tas ir jāzina! Korintas vīzija ir par attiecībām. Tas ir mūsu draudzes vīzijas pamats: mums Korintā viss pastāv un pastāvēs tikai tādēļ, ka ir attiecības Trīsvienībā. Jā, tas ir cilvēcīgi pateikts, bet tas nozīmē mums pašu svarīgāko dzīvē – mūsu attiecības. Dzīvas, īstas, vienlīdzīgas, personiskas attiecības. 3-Vienīgais Dievs to mums piedāvā – kā “roku un sirdi”. Tas ir personiski! Un tikai tas veido mūsu attiecības šeit – draudzē.

Adventists neklūst prezidents

Janvāra beigās Āfrikas valstī Zambijā notikušajās prezidenta vēlēšanās tikai nedaudz pietrūka, lai adventists kļūtu par valsts prezidentu. Saskaņā ar vēlēšanu rezultātiem par Zambijas prezidentu ievēlēts Edgars Lungu, par kuru balsoja 51 procents vēlētāju, bet viņa oponents Hakainde Hichilema, kurš ir septītās dienas adventists, viens no bagātākajiem cilvēkiem valstī, ekonomists pēc izglītības, ieguva 49 procentu vēlētāju atbalstu.

Tā kā uzvarētāja pārsvars bija neliels, Hichilema vēl mēģināja apstrīdēt vēlēšanu rezultātus, pārmetot iespējamu rezultātu viltošanu. Tomēr Vēlēšanu komisija tos izsludināja.

Vēlēšanās piedalījās tikai trešdaļa balsstiesīgo pilsoņu, jo vēlēšanu nedēļā valstī bija ļoti spēcīgas lietavas, kas daudziem neļāva nokļūt līdz vēlēšanu iecirkņiem.

Jāpiebilst, ka Hichilemam šis bija jau ceturtais zaudējums pēc kārtas. Viņš piedalījās prezidenta vēlēšanās arī 2006. gadā, kad ieguva 25% vēlētāju atbalstu, tad 2008. gadā viņu atbalstīja 20% vēlētāju, bet 2011. gadā 18%.

Jāatzīst, ka arī adventisti nebija vienoti atbalstīt Hichilemu, jo viņa partijai pārmeta iespējamu saistību ar masoniem.

Mācītāji pret bērniem

Lai cik bēdīgi tas nebūtu, janvārī Adventistu baznīcu sasniegušas vairākas ziņas par mācītājiem, kas apcietināti, jo ir aizdomas, ka viņi seksuāli uzmākušies vai izmantojuši nepilngadīgus bērnus.

8. janvārī apcietināts adventistu mācītājs ASV Mihaels Hills. Viņu apsūdz par noziegumu, kurš izdarīts vēl 1990. gados pret meiteni, kurai tobrīd bija 11 gadi. Sieviete, kas apsūdzējusi mācītāju, apgalvo, ka mācītājs viņu izvarojis, lai gan bijis viņu ģimenes draugs. Jāatzīst, ka policija šobrīd vāc pierādījumus, jo tai ir aizdomas, ka minētā sie-

Elenas Vaitas iela

Dominikānas Republikā Laromanas pilsētā, kas ir valsts dienvidaustrumos, viena no ielām ir nodēvēta Elenas Vaitas vārdā. Šāds lēmums tika izziņots īpašā ceremonijā pilsētas pašvaldības ēkā. To apmeklēja pilsētas mērs Marica Suero, pilsētas administrācijas darbinieki un Adventistu baznīcas prezidents Teds Vilsons. Laromanas pilsētā šajās dienās ciemojās Adventistu baznīcas vadītāji, jo tur tika organizēta viena no administratīvajām sanāksmēm, kopā pulcējoties divīziju un Ģenerālkonferences administratīvajiem vadītājiem. Parāli visā valsts teritorijā notika evaņģelizācijas sanāksmes, ko galvaspilsētā vadīja Marks Finlejs.

Kopumā Dominikānas Republikā ir ap 300 tūkstoš adventistu. Bet ideja par ielas nodēvēšanu Elenas Vaitas vārdā radās adventistam Venšī Medinam, kurš ir Laromanas pilsētas Domes loceklis. Viņš izstāstīja par Elenu Vaitu saviem kolēģiem, un pilsētas vadība atbalstīja Medinu. Sagaidot Tedu Vilsonu un pārējos baznīcas vadītājus, pilsētas mērs sacīja, ka ir ļoti pagodināts savā pilsētā (127 tūkstoš iedzīvotāju) uzņemt tik augstus viesus no kristīgās pasaules.

Jauna balsošana

Ģenerālkonferences sesijas delegāti vasarā pirmo reizi balsos nevis paceļot rokā delegāta kartīti, bet gan elektroniski. Visi balsojumi tiks tūdaļ apkopoti, un delegāti balsojuma rezultātu redzēs uz liela ekrāna. Baznīcas administrācijas vadītāji saka, ka tehnoloģijas nodrošinās lielāku precizitāti (nekā balsu skaitīšana zālē), un delegātiem tā būs iespēja izvairīties no publiska spiediena, kad būs jābalso par jūtīgiem un strīdīgiem jautājumiem. Proti, balsojums nodrošinās anonimitāti, un delegāti varēs neizpaust savu balsojumu, jo nebūs atklāti jāpaceļ roka.

Kā zināms, gaidāmajā sesijā būs daži strīdīgi jautājumi. Paredzams, ka vislielākās emocijas raisīs balsojums par sieviešu ordināciju.

Jaunā balsošanas iekārta jau tika izmēģināta Gada sanāksmē Vašingtonā, kas notika rudenī un kurā piedalījās baznīcu vadītāji no visas pasaules. Administrācija atzīst, ka vienīgās iebildes par jaunās sistēmas izmantošanu varētu būt finanšu dēļ. Proti, elektroniskās balsošanas izmantošana izmaksās vairākus tūkstošus. Tomēr baznīcas vadība ir pārliecināta, ka ieguvumi atsvērs tērīšus.

Skandāls pieņēmis spēkā pēc tam, kad par mācītāju iemaksāta drošības nauda, lai viņu atbrīvotu no pirmstiesas apcietinājumu. Notikušajā iejaucies Ministru Kabinets, kurš iesniedzis protestu šajā sakarā.

Un vēl viens līdzīgs gadījums janvārī noticis Ganā. Tur arestēts mācītājs Jozefs Mensahs. Viņš ar sievu pieņēmis savās mājās dzīvot 14 gadīgu meiteni, kura ir viņa sievas skolniece. Meitene apgalvo, ka viņai bijušas seksuālas attiecības ar mācītāju, un arī aprakstījusi dažādas notikušā detaļas, tāpēc mācītājs ir arestēts.

Deīvids Nūmens,
žurnāla „Adventist Today”
galvenais redaktors

Vai Romiešiem 14 ir atrodamas SABATS

Ir cilvēki, kas citē vēstuli Romiešiem 14:5-6 kā pierādījumu tam, ka septītā nedēļas diena vairs nav sabats un ka svētās dienas, ieskaitot svētdienu, vairs neeksistē.

Šiem cilvēkiem patīk lietot New International Version tulkojumu angļu valodā, lai pamatotu savu apgalvojumu: „Viens cilvēks uzskata, ka viena diena ir svētāka nekā cita, cits uzskata, ka visas dienas ir līdzīgas. Lai katrs no viņiem ir pilnībā pārliecināts savā prātā. Tas, kurš izturas pret kādu dienu kā īpašu, dara to par godu Dievam. Kas ēd gaļu, dara to par godu Dievam, jo viņš pateicas Dievam; un kurš atturas, arī dara to par godu Dievam un pateicas Dievam.”

Tulkojums *The Message Bible* izsakās līdzīgi: „Viens cilvēks domā, ka dažas dienas būtu jānodala kā svētas, bet cits domā, ka katra diena ir pilnīgi līdzīga viena otrai. Ir labi iemesli domāt abējādi. Tādēļ katrs cilvēks ir brīvs sekot savas sirdsapziņas pārliecībai.”

Tomēr Pāvils tā to nav uzrakstījis! Mums ir jāatceras, ka Pāvils rakstīja grieķu valodā nevis angļu (vai latviešu) valodā. Izlasīsim, kā šo rakstu vietu tulko New American Standart Bībeles tulkojums: „Viens cilvēks uzskata kādu dienu pārāku pār citu, cits izturas pret katru dienu līdzīgi. Katram cilvēkam jābūt pilnīgi pārliecinātam savā prātā. Tas, kurš ievēro dienu, ievēro to Kunga dēļ, jo viņš pateicas Dievam; un tas, kurš neēd, neēd to tā Kunga dēļ, un viņš pateicas Dievam.”

Ievērojiet divas atšķirīgas nianšes šajos tulkojumos: 1) New American Standart tulkojums neko neraksta par dienām,

kas ir svētas vai tiek svētītas, un 2) šis tulkojums vārdu „līdzīgi” ir ievietojis īpašā slīprakstā, kas nozīmē, ka šis vārds nekad nav bijis oriģinālajā grieķu valodā.

Ko tad Pāvils šajā vietā īsti raksta? Lūk, vēl viens tulkojums – *Young’s Literal Translation* (burtiskāks tulkojums): „Viens patiešām spriež, ka viena diena ir pārāka par citu, un cits patiešām spriež, ka katra diena (līdzīga); lai katrs savā pašā prātā ir pilnīgi pārliecināts. Tas, kurš ievēro dienu, tam Kungam viņš patiešām ievēro (to), un tas, kurš neievēro dienu, tam Kungam patiešām neievēro (to). Tas, kurš ēd, Kungam viņš tiešām ēd, jo viņš patiešām dod pateicību Dievam; un tas, kurš neēd, Kungam viņš patiešām neēd, un patiešām dod pateicību Dievam.”

5. pants grieķu valodā burtiski būtu jālasa šādi: „Viens spriež vai uzskata dienu no dienas, kamēr cits spriež vai uzskata katru dienu.”

Kāds ir šī teksta konteksts Romiešiem 14. nodaļā? Pāvils raksta lasītājiem, ka tas, ko kāds cilvēks ēd vai neēd, nevar kļūt par tiesāšanas un nosodīšanas jautājumu. Tā kā Pāvils runā par ēšanu un dzeršanu, ir loģiski saprast, ka šie panti ir daļa no diskusijas par svētku mielastiem un gavēņiem, jo tādu ebreju reliģiskajā sistēmā bija daudz. Tiešais konteksts šķiet ļoti skaidrs: „Tas, kurš ievēro kādu dienu, ievēro to Kungam, un kurš ēd, dara to Kungam par godu.”

Pāvils skaidri savieno dienu ar ēšanu. Vācu zinātnieks Ulrike Rauers min trīs iemeslus, kādēļ viņš uzskata, ka šeit ir runa par gavēņa dienām:

1. Pāvils raksta kristiešiem Romā. Viņiem visiem vajadzēja būt konkrētai pielūgsmes dienai. Tas bija pilnīgi neiespējami, ka daži kristieši ievēroja visas svētās dienas, kamēr citi tajā pašā laikā neievērotu nevienu dienu. Ja viņi kopā pielūdza, viņiem vajadzēja būt arī kopīgām pielūgsmes dienām.

2. Terminoloģija šajā vēstulē atšķiras no tās, kas ir vēstulē Galatiešiem 4:10 un Kolosiešiem 2:16, kur dienu ievērošana, šķiet, bija nozīmīga.

3. Frāze „uzskata katru dienu” ir ļoti divains veids, kā pateikt „nesvin nevienu svēto dienu”, ja tāds būtu bijis Pāvila nodoms.

Tā kā šajā Rakstu vietā nav lietots sabata diena, septītā diena, svētā diena, svētīta diena vai pielūgsmes diena, to nevar lietot kā pierādījumu, ka svētās dienas ir atceltas. Pāvils vienkārši saka, ka ikviens, kas vēlas, var svinēt svētku dienas vai gavēņus, un nevienam nav tiesīgs nosodīt, ja kāds cilvēks ievēro vai neievēro šādā veidā kādu dienu. Nav godīgi lietot Rakstus, citējot kādu īpašu tekstu kā pierādījumu, ja oriģinālajā valodā nav uzrakstīts tas, ko tulks uzskata, ka ir uzrakstīts.

Šis ir iemesls, kādēļ ir svarīgi katram pašam būt Vārda pētītājam. Neļaujiet citiem domāt jūsu vietā!

Andris Pešelis
Sabatskolas nodaļas
vadītājs

MAIZES GARŠA BĪBELES IZPĒTEI

„Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi” (Jāņa 6:58). Jēzus šos vārdus bija sacījis ļaudīm, kuri bija meklējuši Jēzu, lai remdētu savu izsalkumu. Nekas nav tik labs izsalkuma remdēšanai kā svaiga un mīksta maize. Tās garša mums ir pazīstama kopš bērnības. Tomēr Jēzus aicināja savus klausītājus ilgoties pēc kā pārāka – pēc dzīvības maizes.

Bieži vien grāmata tiek lasīta tikai vienreiz. Ja gadās kāda sevišķi interesanta, tad varbūt to izlasīs vēlreiz. Taču reti kurai grāmatai tiek gods, lai to lasītu katru dienu. Daudzi piekritīs, ka šim godam atbilst vienīgi Bībele, tomēr nebūs daudz tādu, kas tiešām to katru dienu lasītu. Visu izšķir izsalkums pēc dzīvības maizes.

Kad Baznīcas ielā 12a ar lekcijām uzstājās Toms Evanss, vienu no vakariem viņš veltīja tēmai par Bībeles lasīšanu katru dienu. Šī atziņa mums nav tik sveša, ka bija jāaicina dārgs viesis no ārvalstīm, lai mums to atgādinātu. Tomēr kā liecina Barnas pētījums par reliģisko praksi ASV, starp adventistiem tikai 49% draudzes locekļu regulāri lasa Bībeli. Vai Latvijā šis skaitlis būtu citāds?

Lasīt vai pētīt?

Tas ir labi, ka draudzes locekļi regulāri lasa Bībeli, ja viņi plāno gada laikā izlasīt visu Bībeli, un to atkārto katru gadu no jauna. Tas ir labi, ka draudzes locekļi vispār lasa Bībeli. Taču Bībeles lasīšana nav tas pats kas Bībeles izpēte. Kamēr Bībeles lasīšana nostiprina Rakstus atmiņā, Bībeles izpēte dod iespēju iedziļināties Vārdā, sekmē spējas izvērtēt lietas mums apkārt. Apustulis Pāvils raksta:

„Jo, lai gan laika ziņā jums pašiem pienākas būt tiem, kas māca, jums atkal vajadzīgs kāds, kas jums māca Dieva vārdus

pirmsākumus, un esat tapuši par tādiem, kam vajag piena, ne cietas barības. Jo katrs, kas bauda pienu, ir taisnības vārda nepratējs, jo tas ir bērns. Bet pilngadīgiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu” (Ebrejiem 5:12-14).

Šajā tekstā Pāvils par nožēlu secina, ka viņa klausītāji nespēj baudīt cietau barību. Dieva bērni ir aicināti virzīties no gaismas uz gaismu, sasniedzot garīgo briedumu viltīgā ienaidnieka priekšā. Taču apustuļa klausītāji bija parādījuši bērnišķīgu vājumu un jutušies apmierināti ar virspusējām Dieva Vārda zināšanām. Tādi ļaudis ir sastopami arī mūsdienās. Tā vietā, lai būtu izsalkuši pēc Dieva Vārda, tie prasa īsākas svētrunas un ne tik sarežģītas Bībeles studijas. Populāra ir prasība neapgrūtināt klausītājus ar Bībeles rakstu vietām, bet „pabarot ganāmpulku”. „Vieglāk! Ātrāk! Īsāk! Ne tik nopietni, bet ar smaidu! Dodiet pienu, bet ne cietau barību!” Taču, kas ir tas, kurš vēlas, lai mēs būtu taisnības vārda nepratēji?

Neslāpst!

Kad saskāros ar Barnas pētījumu, man radās jautājums: cik daudz no šiem 49% ir jaunie draudzes locekļi, un cik ir to, kam ir garš stāzs draudzē? Pētījums gan nesniedz atbildi, tomēr man ir aizdomas, ka jaunie draudzes locekļi Bībeli

lasa biežāk nekā tie, kas draudzē ir jau sen. Jaunos draudzes locekļus uz priekšu virza izsalkums pēc Vārda. Taču garša ar gadiem var kļūt pliekana, ja nav praktizēta nopietna Bībeles izpēte. Varbūt ne vienmēr tas notiek kā Sinaja tuksnesī, kur israēlieši kurnēja, kad tiem bija apnikusi, kā viņi sacīja, „bada maize” (4. Mozus 21:5). Drīzāk gan te parādās pašpieņemības sajūta ar sasniegto atziņu līmeni, kas var pieaugt līdz ar draudzē pavadītajiem gadiem, kad iestājas stāvoklis, ko pavada uzmācīga doma: „Zinu, zinu, protu, protu.” Dabiski, esam spējīgi piebalsot laodīķietim: „Esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka!”

Kur to visuzskatāmāk var vērot? Sabatskolas Bībeles izpētes nodarbībā! Tas atklājas tur, kur tam tā nebūtu jābūt. Pēc kādām pazīmēm šādi var spriest? Pēc Bībeles izpētes kvalitātes un no atbildēm uz jautājumiem. Sabatskolas nodarbībā tiek aplūkoti nedēļas laikā veiktie Bībeles izpētes rezultāti. Taču pēc skolotāja jautājuma: „Kāda bija šīs nedēļas Bībeles izpētes tēma?”, bieži vien iestājas neveikls klusums, līdz kāds atjautīgākais paskatās grāmatiņā un nolasa virsrakstu. Kādus tad var sagaidīt nedēļas laikā gūtos Bībeles izpētes rezultātus? Dažkārt pēc Bībeles rakstu vietu nolasīšanas seko deba-tes, kuras mēdz veidot šablonu frāzes, kas ir kā universālas atbildes uz visiem jautājumiem. Kāds var pastāstīt savu pie-

līnāties oriģinālvalodā. Ne vienmēr ir viegli saprast rakstu vietas izteiksmes formu. Izlasot tekstu latviešu tulkojumā, dažkārt var rasties priekšstats, kas tomēr var atšķirties no uzrakstītā citās valodās vai oriģinālvalodā. Šī iemesla dēļ Bībeles pētnieks neveiks teksta analīzi, balstoties tikai uz latviešu valodas gramatikas īpatnībām, jo var kļūdīties secinājumos. Lai gan, ievērojot Bībeles teksta virzienu, Dieva Gara vadīts Bībeles pētnieks sapratīs uzrakstīto, tomēr, lai savu domu pamatotu, tam ir nepieciešams šo tekstu izpētīt vairāk. Jo, kas vienam šķiet acīmredzams, citam tas tā nemaz nešķiet. Šīs cilvēcīgās šķietamības atrisināt var tikai precīza teksta aplūkošana, lai noskaidrotu, kas īsti stāv rakstīts.

Skaidrošana. Ko rakstu vieta nozīmē? Te svarīgi ievērot, ka šis solis seko pēc pirmā soļa paveikšanas. Ja ķeras pie rakstu vietas skaidrošanas bez izpratnes, kas stāv rakstīts, var kļūdīties. Skaidrojot rakstu vietu, svarīgi noteikt tās literāro un vēsturisko kontekstu pašas Bībeles ietvaros. Kas ir uzrakstīts pirms un pēc dotās rakstu vietas? Atrast rakstu vietas saderību ar kopējo vēsti. Spēt izšķirt starp simbolisko un burtisko. Tieši rakstu vietu skaidrošanā ir visvairāk pielaiesto kļūdu un strīdu, kas sašķēļ kristietību konfesijās. Šī raksta apjomā par Bībeles teksta skaidrošanu viennozīmīgi uzrakstīt nav iespējams. Tomēr piezīmēšu svarīgāko: skaidrojot Bībeles rakstu

Rakstus nekad nevajadzētu pētīt bez lūgšanas. Tos ir jāpēta ar ilgām pēc patiesas atkarības no Dieva Gara.

dzīvojumu vai novērojumu, kas var veicināt sadraudzību un omulīgu atmosfēru, tomēr tā nav Bībeles izpēte. Tas ir labi, ja sabatskolas nodarbībā tiešām izdodas iedziļināties Vārdā nevis tikai tā komentāru komentāros vai liecībās, kurām maz kopīga ar apskatāmo Bībeles tematu.

Sabatskolas izaicinājumi

Ja sabatskolas dalībnieki sevi ir radinājuši tikai pie virspusējām frāzēm (piena), tad tie var būt atvērti dažādiem citiem virzieniem, kas var šķist „garšīgāki” vai tādi, kuri vairāk „uzrunā”. To apliecina tolerance pret novirzieniem. Sabatskolā katram ir tiesības izteikties, taču mulsina brīži, kad klaji aplamam virzienam klātesošie nedod atbilstošu pretsparu no Bībeles veselīgās mācības. Te var būt darīšana ar šauriem tematiem kā antitrinitārisma sistēmiski sistematizētām sistēmu sistēmām, vai ar pārgudrām pamācībām, kādām būtu jābūt vispareizākām attiecībām ar Dievu, kuras neesot blakussēdētājam. Te var būt darīšana gan ar cilvēcīgu kļūdīšanos, gan arī ar sveša gara pārcilvēcīgu gudrību. Tam pretī ir jāliek Bībeles izpēte, lūgšanā cieši turoties pie Dieva apsolījumiem, nelēkājot pa tematiem un izprotot Dieva doto virzienu. Šablonu frāzes te nelīdzēs.

Kas ir Bībeles izpēte?

Bībeli var pētīt individuāli un kolektīvi. Skaitam nav nozīmes, jo svarīgākais Bībeles izpētes nosacījums ir izsalkums pēc Dieva Vārda. Tikai tie, kas ir izslāpuši un izsalkuši pēc patiesības, top paēdināti. Bībele ir šis pamatēdiens.

Bībeles izpētē ir trīs soļi: novērošana, skaidrojums un pielietošana. Tie var kombinēties savā starpā, tomēr loģiskus secinājumus ir iespējams gūt, tikai secīgi izejot tos visus trīs. Novērošana. Ko rakstu vieta saka? Saprast, kas ir uzrakstīts. Te svarīgi salīdzināt Bībeles tulkojumus, ja iespējams, iedzi-

vietas, ir svarīgi izprast virzienu, kurp ved Dieva Gars, kurš inspirējis Rakstus. Ar veselā saprāta piesaukšanu te ir par maz, jo Bībeles teksts nozīmē tikai to, kādu nozīmi tam ir devis tā Autors. Romas katoļiem jautājums par Bībeles teksta nozīmi tiek risināts ar ticības kongregācijas palīdzību, kura visiem nosaka vienu baznīcas mācības skaidrošanu. Mums šādas iestādes nav. Mums ir mācības 28 punkti, taču nepastāv kontrole, kā būtu jāskaidro katra atsevišķa Bībeles rakstu vieta. Tā ir draudzes atbildība, lai mācībā tā iekļautos noteiktajās robežās, bet Bībeles izpētē mēs esam brīvi tiktāl, cik šādu brīvību pieļauj pats Dieva Vārds un Sv. Gars. Kas iet pāri par to, tie jau ir maldi.

Lai nonāktu pie pareiziem secinājumiem, vispirms ir jāveic pirmais solis un uzmanīgi jāizpēta, kas stāv rakstīts. Tad jāaplūko konteksts, lai varētu veikt skaidrojumu. Skaidrojot tekstu, var noderēt labas Bībeles komentāru grāmatas, kuru piedāvātos skaidrojumus salīdzināt savā starpā un veikt secinājumus.

Pielietojums. Kad ir noskaidrots, kas stāv rakstīts un kā tas būtu skaidrojams, tad var spert nākamo soli. Ko lasītais rakstu vietā nozīmēja tolaik, kad tas tika uzrakstīts, bet kāda ir tā nozīmē mūsdienās? Kā šajā rakstu vietā ietvertie principi būtu pielietojami mūsu apstākļos? Tādēļ, ja nav uzticīgi iziet pirmie divi soļi Bībeles izpētē, var nonākt pie aplamiem secinājumiem pielietojumā, jo tādu lietu Bībelē, ko mūsdienās vairs nepraktizē, ir daudz, piemēram, upurēšana un apgraizīšana. Tāpēc būtu aplami reanimēt lakatiņu valkāšanu dievkalpojumos vai Mozus likumus attiecībā uz sieviešu higiēnu tikai tādēļ, ka tas „stāv rakstīts”. Nopietnam Bībeles pētniekam ir jāspēj atšķirt, kas dotajā rakstu vietā ir mūžīgais princips un ir attiecināms uz visiem laikiem, bet kas ir laicīgs un mūsdienās vairs netiek praktizēts. Te nav tikai

pretstats, Vecā un Jaunā Derība hronoloģiskā skatījumā, jo Vecās Derības rakstos ir daudz svarīgu principu, kas ir pielietojami mūsdienās, kā arī Jaunās Derības rakstos ir lietas, kuras vairs netiek praktizētas. Tās ir jāprot atšķirt, lai izdotos atrast pareizu pielietojumu.

E. Vaita ir rakstījusi grāmatā „Lielā cīņa”: „Studējot Rakstus, mums vajadzētu lietot visus prāta spēkus un, cik tālu vien mirstīgajiem tas iespējams, censties aptvert dievišķās lietas, tomēr mēs nekad nedrīkstētu aizmirst, ka īstais skolnieka gars atklājas bērnišķās ilgās pieņemot mācību un tai pakļauties. Grūti saprotamās vietas Rakstos nekad nevarēs atrisināt ar tādām pašām metodēm, kādas lieto, risinot filozofiskas problēmas. Pie Bībeles studijām mums nekad nevajadzētu iet ar pašpalāvību, ar kādu tik daudzi dodas zinātnes sfērā, jo te nepieciešama lūdzošā atkarības izjūta no Dieva un sirsnīga vēlēšanās uzzināt Viņa prātu. Mums jāiet ar pazemīgu un slāpstošu garu, lai varētu atzīt to, ko ir sacījis lielais Es Esmu. Citādi ļaunie eņģeļi tā aptumšos saprašanu un nocietinās sirdi, ka patiesība uz mums neatstās nekādu iespaidu.”¹

Lietas, kurām pievērst uzmanību

Bībeli ir nepieciešams pētīt ar lūgšanu, nonākot saiknē ar tās Autoru. Godīga attieksme pret Bībeli prasa, lai tās vēsts netiek pielāgota paša lasītāja vēlmēm. Bībelē tiek atklāti vēsturiskie notikumi nevis tādi, kādus lasītājs tos sagaidītu no svētas Grāmatas, bet gan tādi, kādi tie ir bijuši. Dažkārt cilvēki Bībelē izlasa kaut ko un šausminās: „Kā tādas lietas Bībelē var būt rakstītas?!” Ne vienmēr visus šos notikumus pavada Dieva vērtējums, taču tas ir atklāts Viņa principos, kas ir pielietojami visa Bībeles teksta izvērtēšanā. Bībeles pētnieka uzdevums ir šos principus saredzēt atsevišķajās Bībeles teksta detaļās, jo tās veido kopējo Bībeles stāsta kontekstu jeb vēsti, ko dēvē arī par mūžīgo evaņģēliju.

Viena lieta, kad sabatskolas skolotājs vai mācītājs pasaka priekšā, kam mēs ticam, cita lieta – pašam pastāvīgi to noskaidrot Bībelē, spēt izpētīto tēmu atstāt saviem vārdiem, atklāt šo atziņu spēku un tās apliecināt, kad ir saredzēta to izšķirošā vērtība. Uzticama Bībeles izpēte netiek ievadīta ar vārdiem: „Kā tev šķiet, ko šis pants saka?”, vai: „Ko šis pants nozīmē tev šodien?” Šādi jautājumi gan paver iespēju debatēm, taču tā nebūs Bībeles izpēte. Pastāv daudz skaidrojumu un pielietojumu, kurus cilvēki var steigties ielikt izlasītajā rakstu vietā, tomēr Dieva Vārds ir precīzs, tas satur dievišķus principus, tam pastāv noteikts virziens, kurš noved pie noteikta mērķa.

Dažkārt tiek izmantots negodīgs paņēmieni, kad Bībeles teksts, kurš runā par burtiskām lietām, tiek pasniegts simboliskā valodā, lai šādi atrastu tā pielietojumu mūsu dzīvē. Piemēram, runājot par Kristus dzimšanu, klausītāji tiek aicināti uz Kristus dzimšanu savstarpējās attiecībās: ģimenē, laulībā, darbā. Vai arī, runājot par akmens novelšanu no Kristus kapa, to simboliski attiecināt uz baiļu, šaubu, dusmu, neveiksmju „akmeņu novelšanu” mūsu dzīvēs. Te var sanākt garīgas uzrunas, bet tām nebūs nekā kopīga ar patiesu Bībeles izpēti. Ir dzirdēts skaidrojums par Mt. 24:28, „kur maita, tur salasās ērgļi”, kam seko nopietni apgalvojumi, ka te simboliski tiek runāts par naftas ieguvu Tuvajos Austrumos. Vai arī pielietot tekstu: „Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man”, izejot no savas dzīves: „Mēs ieliekam savu pieredzi šajā tekstā un par mūsu „krustu” kļūst reimatisms, naudas trūkums, aizkaitināmi radinieki, necie-

šami istabas biedri, personiska sakāve vai (Dievs piedod mūs!) joks. Tomēr mēs vēl aizvien esam pārāk viegli domās par sevi, jo pirmā gadsimta lasītājam persona, kura burtiski paņēma uz sevi krustu, bija ne tikai nodota nāvei, bet arī nosodīta, lai mirtu sāpīgu, apkaunojošu un pazemojošu nāvi, kuru Roma rezervēja nepilsoņu noziedzniekiem, pasaules padibenēm.”² Šādus piemērus var minēt daudz, kur populāri šabloni liedz sasniegt Bībeles teksta dziļumus. Taču šīs un citas rakstu vietas ir tā vērtas, lai tām veiktu nopietnāku izpēti. Negodīgai vai paviršai pieejai nepieciešams pretstatīt Bībeles izpēti, kas pielīdzināma cietas barības baudīšanai, kura veicina garīgo briedumu.

Bībeles izpētes virziens

Kā izvēlēties virzienu, kas ir atklāts Bībelē, ja uz Bībeli atsaucas dažādas, pat pretējas kustības? Bībeles virziena izvēle nenovēršami atklāj, kas esam mēs paši un ko mēs tiešām meklējam. Kādas ir mūsu prioritātes un gars, kuram piedēram? Par Bībeles izpētes virzienu var runāt daudz, taču visiem tas nekad nebūs viennozīmīgs. Iemesls tam ir cilvēka atbildība Dieva priekšā. Cik daudz fanātisku noziegumu ir sekojuši pēc vārdiem: „Man Dievs lika to darīt!” Mēs varam daudz lūgt Dievu, lai Viņš mūs vadītu pareizajā virzienā, taču Dievs nekad mums nelaupīs tiesības pašiem būt atbildīgiem par savas rīcības un vārdu izvēli.

Cilvēkam nākas izvēlēties starp trīs balsīm: savējo, Dieva un sātana. Protams, pasaulē ir daudz vairāk balsu, tomēr tās visas mēs analizējam un pieņemam, izejot no šīm trim iepriekš pieminētajām. Kura no šīm trim ir visskaļākā? Visskaļākā ir tā balss, kurai dodam savu piekrišanu, kura visvairāk atbilst mums pašiem. Tā var būt paša iekšējā balss, tā var būt kardinātāja balss un tā var būt Dieva Gara balss. Visas trīs balsis var skanēt vienlaicīgi. Kāds var izsaukties: „Kaut jel Dievs runātu skaļāk! Tad es vienmēr izvēlētos pareizo virzienu!” Dievs runā, taču Viņš cilvēkam neatņem tiesības izvēlēties, kurai balsij klausīt vairāk, un skaļākā balss būs tieši tā, kura visvairāk saskanēs ar paša cilvēka rakstura prioritātēm. Ja Dievs uzspiestu tikai Savu pareizo viedokli, tad sātans Viņu varētu apsūdzēt, ka Viņš atņem cilvēkam tiesības uz dažādību un sava personiskā viedokļa paušanu. Tādēļ ir dots Dieva Vārds, kuru pētot, cilvēks var iepazīties ar dzīvības ceļa virzienu, taču to uztvert spēj vienīgi tie, kas apzināti klausā Dieva kļūšajai balsij vairāk nekā visām pārējām. Taču bēdas tam, kurš jauc savējo iekšējo, vai vēl sliktāk, kardinātāja balsi ar Dieva runāto. Tādēļ Rakstus nekad nevajadzētu pētīt bez lūgšanas. Tos ir jāpēta ar ilgām pēc patiesas atkarības no Dieva Gara. Te svarīgi ievērot vēl ko: „Dievs ir debesīs, bet tu esi virs zemes; tāpēc lai maz ir tavu vārdu!”³ Bībeles izpēte atklāj, kas esam mēs paši. Ko tu meklē? Pēc kā ilgojies? Kurai garšai tu dod priekšroku? Dievs vēlas mūsu priekšā atvērt Debesu mantnīcas, kad pētām Svētos Rakstus. Šīs garīgās bagātības ir tā maize, kas dod mūžīgo dzīvību. Kad uzticami veicam Bībeles izpēti un lūgšanā satveram Dieva Gara virzienu, tad spējam stingri nostāties uz tā ceļa, kas ir nosaukts paša Kristus vārdā, un apliecināt to mācību, „kas svētiem reiz dota”. Tad nu, Bībeles pētnieks, tas Kungs tevi aicina: „Piesauc Mani, tad Es tevi uzklaušīšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev nebija zināmas.”⁴

2 D. A. Carson „Exegetical Fallacies”, Grand Rapids: Baker Book House, 1985, 105. lpp.

3 Salamans Mācītājs 5:1

4 Jeremijas 33:3

1 E. Vaita „Lielā cīņa” [599].

NO PORTĀLA DRAUGIEM.LV DISKUSIJAS PAR SABATSKOLU:

Maina Roderte

Vēl ir saglabājušās atmiņas, kā Bībeles izpēte sabatskolā notika tālajā 1948. gadā, un nonākot līdz šodienai, ir ar ko salīdzināt. Pa šiem gadiem ir iegūta gan pieredze, gan daži novērojumi. Viens novērojums ir, ka visa labā ienaidniekam sabatskola nepatīk. Piecdesmitajos gados nāca pavēle no augšas, ka vadīt to var tikai sludinātājs un padomes locekļi, tas nozīmēja, ka to drīkstēja tikai četri cilvēki. No šiem četriem divi bija jau vīri gados, no kuriem viens vispār nevarēja izteikties sakarīgi, ne arī mācēja uzdot jautājumus. Mocījās viņš un mocījās draudze. Nu labi, ka šos periodus vienmēr nomainīja atelpas laiki. Pat astoņdesmitajos gados uzskrēja tāds dullums, ka aizliedza vispār jautāt, un, tikai pateicoties vienas skolotājas nostājai, panāca, ka atbilstu vietā draudze var lasīt Bībeles tekstus. Un vienmēr bija pakalpiņi, bet bija arī, kas pazina, kā rokraksts tas ir. Pēdējos gadu desmitos mēs Bībeli apgūstam tematiski. Varētu piekrist, ka izmaiņas mūsu garīgajā ēdienkartē būtu vēlamas. Tomēr vēlos visiem silti likt pie sirds necensties norobežoties no oficiālās sabatskolas un tās vietā veidot savas individuālās nodarbības. Bībeles izpētei vajag būt, to varam darīt paši savās mājās vai grupveidā citā laikā. Kā padarīt draudzes kopīgās nodarbības interesantas un saistošas, būtu laiks padomāt. Manā draudzē ir skolotājs, kas var izdomāt netradicionālu pasniegšanas formu, bet viņam vienmēr ir arī saturs. Nodarbība ved uz noteiktu mērķi, lai klausītājam atveras Dieva Vārds. Tieši tāpēc, ka esmu veca un man ir jau savi nostiprinājušies ieradumi, ļoti piedomāju, lai neiestigtu rutīnā. Nekad neēju nesagatavojusies, man obligāti jāzina un jāsaprot, kas tēmā ir galvenais. Ja tas ir atrasts, tas sasaista visas tēmas pārējās detaļas un notikumus. Un, galvenais, klausītājiem ir viegli uztvert sacīto, jo tēma ir viengabalaina un pārliecinoša.

Anitra Roze

Mans viedoklis ir tāds, ka gan katram mums pašam, gan draudzei kopumā svētīgāka būtu konkrētu Bībeles grāmatu izpēte nevis tematiskie apcerējumi. Bet vēl bažīgāku mani dara tas, cik (vismaz manā draudzē) neliels skaits draudzes vispār ierodas uz sabatskolu. Lielākā daļa (šķiet nepārspīlēšu, ja teikšu 90%) ierodas tikai uz dievkalpojuma svētrunas daļu. Tā ir problēma - kāpēc tik lielai draudzes daļai vispār nav vajadzības pēc sabatskolas ne tematiskas, ne Bībeles izpētes veidā (jo pa vidu jau ir bijušas tēmas, kur pēģināts atsevišķas Bībeles grāmatas). Ir dzirdēti arguments, ka nevar no rīta tik agri piecelties. Ja to var nosaukt kā argumentu, nu, piedodiet...

Viesturs Jēkabsons

Bībeles izpēte ir bijusi adventistu tradīcija no sākuma laikiem. Ja tradīcijas lauž un no tām atkāpjas, tad tā ir zīme, ka draudze sāk zaudēt savu saturu un izaugsmi. Personiski esmu sācis savu garīgo izaugsmi tieši ar Bībeles izpēti un sabatskolas apcerējumu grāmatiņām, un draudzes apcerējumu diskusijām.

Klausīties mācītāju interpretācijas vairs gan nav ne vēlmes, ne garīgās atbilstības. Jāsecina, ka mana adventistu izpratne vairs nebalstās uz augšējo slāņu mainīgo kursu.

Roberts Patmalnieks

Pats aktīvi iesaistots sabatskolā, un jāsaka, ka mums tiešām trūkst patiesas, kopīgas Bībeles izpētes.... Tas, kas notiek sabatskolā, nav Bībeles izpēte, bet vienkārši diskusijas un pārdomas par šo un to atkarībā no tēmas. Pētīšana ir rakstu vietu salīdzināšana, analizēšana, un tas viss notiek, iedziļinoties kontekstā. Tagad biežākais, ko redzu, ir diskutēšana par sabatskolas tēmām, kas jau nez cik reizes ir izpētītas un izrunātas. Pat dziļākā gaismā tās vairs netiek atklātas, bet tikai atkārtotas.... Un, jā, jau sen kā neesmu redzējis, ka draudzē kopīgi pētītu Atklāsmes grāmatu. Mazliet mēģinu, vadot sabatskolu draudzē, brāļus un māsas iesaistīt dziļākā Bībeles izpētē, nevis tikai uzdot jautājumus un sagaidīt atbildes no tiem, par kuriem jau zinu, ka atbildēs. Viens no paņēmieniem ir lasīt kontekstu, cik tas ir iespējams, un mudināt draudzi izteikt atziņas, pamatojošas izlasītājā. Nezinu vai izdodas, bet pats vienmēr cenšos savu atbildi pamatot Bībelē tā, lai tas ir acīmredzams. Var jau redzēt, vai cilvēks ir pētījis un analizējis.

Aidis Tomsons

Man pašam tieši sabatskola šķiet interesantākā dievkalpojuma daļa, un zinu, ka arī vēl kādi draudzē ir teikuši tāpat. Mēs gan nedalāmies grupiņās, bet visa draudze kopā diskutējam. Man tas noteikti netraucē, pat vairāk patīk nekā maza grupa. Tomēr ar tematiku tā ir kā ir. Ja ir Bībeles studijas, tad pat ne pārāk veiksmīgs vadītājs tiek sekmīgi galā, jo visi kopā pēta Bībeli. Bet tematiskajās reizēm vadītāji sāk pētīt grāmatiņas autora uzrakstītos teikumus, un tad gan ir ne tik labi.

Vienmēr ir labi, ja ir kādi komentāri jeb grāmatiņā, kur autors izklāsta savu skaidrojumu jeb pamatojumu. Tomēr Bībeles grāmatas izpētē stingrais pamats ir Dieva Vārds. Es ticu, ka Bībele ir tikpat dziļa kā pats Dievs, un mēs varam atklāt jaunas un jaunas atziņas. Ja Bībeles izpēte ir tikai zināmu patiesību atkārtošana, lai pārliecinātu citus ticēt tā, kā es saprotu, tad tai nav lielas vērtības. Es pats kā vadītājs nekad neēju uz draudzi ar domu, ka esmu visu izpētījis, man viss ir skaidrs, un nu tikai jāpamāca pārējie. Es esu kā moderators, kurš kopā ar citiem gribu mācīties pie Jēzus, un caur citu draudzes locekļu muti Dievs bieži man liek ieraudzīt ko nepamanītu un neapjaustu. Tāpēc man sabatskola arī patīk. Tā ir svētība, ka mēs visi varam pazemīgi mācīties un atzīt, ka daudz ko joprojām nezinām un nesaprotam. Bet ko saprotam, tam sekojam un tā rīkojamies. Ka mūsu draudzē atzīstam vienu no jaukajām Dieva dāvanām - domāšanas spēju un sirdsapziņas brīvību. Mani uzrunā pazemīgie, nevis tie, kurus atziņa, Pāvila vārdiem runājot, dara uzpūtīgus un, manuprāt, nemīlīgus.

Reijels Almosera, Adventistu starptautiskā moderno studiju institūta Teoloģiskā semināra asociētais dekāns un E. Vaitas mantojuma fonda nodaļas direktors, Silanga, Kavitas province, Filipīnas

DIEVA VEIKSMES FORMULA KRĪZES BRĪŽIEM

“Uzklausi mani, Jūda un jūs, Jeruzalemes iedzīvotāji! Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsit nodrošināti! Ticiet Viņā praviešiem, tad jums labi veiksies!” 2. Laiku 20:20, NKJV.

IEVADS

Lai kas mēs arī būtu, kādā dzīves brīdī mūs noteikti piemeklēs krīze. Tā pienāks, skarot mūs pašus vai arī iesaistot plašāku sabiedrību.

Pienāks brīdis, kad kādu iepriekš neparedzamu notikumu vai kāda notikuma izraisītu negaidītu seku iespaidā mums būs jāpieņem ātri lēmumi, lai izvairītos no šī notikuma negatīvās ietekmes vai radītajiem zaudējumiem.

Krīzi var izraisīt dažādi notikumi: darba zaudēšana, valsts ekonomikas lejupslīde, kara stāvoklis, nelaimes gadījums, slimība, tuva cilvēka nāve. Šādās situācijās, lai tiktu galā ar krīzi, ir vajadzīgas noteiktas prasmes. Vajadzība ir tik universāla, ka teologi pat ir izstrādājuši sistēmu, kuru nosaukuši par krīzes teoloģiju.

Taču nevar sacīt, ka krīzes ir tikai kaut kas slikts. Tās var dot arī daudz laba. Adventistu starptautiskā moderno studiju institūta Teoloģisko semināru

Filipīnās absolvē daudz studentu no Ķīnas. Kādu dienu pasniedzējs ķīniešu studentiem klasē vaicāja, kā mandarīnu valodā ir “krīze”. Studenti atbildēja, ka mandarīnu valodas vārdu “krīze” veido divi hieroglifi – “vei” un “zei”, kas attiecīgi simbolizē “briesmas” un “iespēju”.

Ķīniešiem ir pilnīga taisnība. Krīze rada apdraudējumu, bet tā piedāvā arī iespējas. Iespējams, viens no iemesliem, kāpēc daudzi ķīnieši ir tik veiksmīgi biznesā, ir tas, ka viņi aiz katrām briesmām saredz iespējas.

Šodien atklāsim piecus bībeliskos krīzes pārvarēšanas principus – stratēģijas, ar kurām apdraudējumu pārvērst iespējā. Mācīsimies no kāda Jūdas ķēniņa – Jošafata – personiskās pieredzes, kas aprakstīta 2. Laiku grāmatā 20:1-30.

Tas ir iedvesmojošs stāsts. Beigas ir lieliskas. Pārdzīvojis krīzes līkločus, ķēniņš Jošafats, tai noslēdzoties, ir kļu-

vis par uzvarētāju (24. pants), palicis bagātāks (24. pants), laimīgāks (27. pants); valsts – pārtikušāka un mierpilnāka (30. pants); un, kas ir ļoti būtiski, – Dieva vārds ticis slavēts un pagodināts (29. pants). Kā tas bija iespējams? Kādas stratēģijas izmantoja Jošafats, ja viņam tādas bija, lai tik veiksmīgi tiktu pāri krīzei?

Pievērsīsimies stāstam un lūkosim, ko varam tajā atklāt.

“Un pēc tam notika, ka Moāba bērni un Amona bērni un kopā ar viņiem kāda daļa no mehuniešiem nāca, lai karotu pret Jošafātu.” (2. Laiku 20:1)

Karš vienmēr izraisa krīzi. Krīzi var izjust ārkārtīgi personiski, – vēl jo vairāk tad, ja esi karā iesaistītās nācijas vado-nis.

Tas nebija parasts karš. Ienaidnieka spēkus veidoja koalīcija, “milzīga armija” (2. pants, NIV), kas grasījās aplenkt galvaspilsētu Jeruzalemi. Bija jārikojās nekavējoties. Jāpieņem stra-

tēgiski lēmumi. Ko jūs darītu Jošafāta vietā?

Bībele vēsta, ka ķēniņa Jošafāta pirmā reakcija bija izbailes (3. pants). Viņš bija nobijies.

Mēs ne visai respektējam vadītāju, kurš ir glēvulis. Taču bailes ir normāla reakcija krīzes brīžos. Nepārmetiet sev, ja krīzes situācijā esat nobijušies. Pat Jūlijs Cēzars sacīja, ka “neviens nav tik drosmīgs, ka viņu nevarētu satraukt kaut kas negaidīts”. Bailes pat var būt pozitīvas, ja tās mūs ved pie Dieva.

Paturot to prātā, mēs ievērojam, ka vēlāk šajā stāstā pirmais norādījums, kuru dod Dieva runasvīrs pravietis Jahaziēls, ir: “Nebīstieties!” (15. p.) Bībelē iedrošinājums “Nebīstieties!” esot atrodams 365 reizes – tāpat tieši tik, lai pietiktu vismaz vienai draudīgai situācijai katru gada dienu.

Mēs, ticīgie, neesam atbrīvoti no bailēm, taču mums ir Dievs, kuram mēs tās varam pienest! Tā mēs nonākam pie pirmā krīzes pārvarēšanas principa:

I VISUPIRMS MEKLĒJIET DIEVA GRIBU

Pirmā Jošafāta panākumu atslēga cīņā ar krīzi bija šāda: “Viņš apņēmas meklēt un sastapt To Kungu.” (3. p.) Tā nebija tikai šāda tāda meklēšana. Vārds “apņēmas” norāda uz lēmumu, mērķa skaidrību, mērķtiecību, nopietnību meklēt Dieva prātu. Ķēniņš Jošafāts lika tautai arī gavēt (3. p.) – vēl viena norāde uz krīzes nopietnību un pirmās reakcijas intensitāti – Dieva meklēšanu.

Jošafātam nebija svešs pirmais krīzes pārvarēšanas princips vai stratēģija. Viņam šķita pašsaprotami, ka lēmumu pieņemšanas brīdī pirmkārt jāmeklē Dievs. Vai atceraties viņa pieredzi ar Ahabu, Israēla ķēniņu, kurš bija apmeties Samarijā? Atgriezīsimies 2. Laiku grāmatas 18. nodaļā un izlasīsim šo stāstu.

“Un Jošafātam bija daudz bagātības un goda, viņš saradojās ar Ahabu.” (2. Laiku 18:1) Jehorāms, Jošafāta dēls, apprecēja Ataliju, Ahaba un Izebeles meitu. Tādējādi abus ķēniņus saistīja bērnu laulība.

2. pants vēsta, ka ķēniņš Jošafāts dodas valsts vizītē pie Ahaba uz Samāriju. Ahabs viņu silti uzņem, sarīkojot viņam par godu lielu valsts banketu. Tomēr banketa laikā Ahabam izdodas pārliecināt Jošafātu doties karā uz Ramotu Gileādā pret Sīrijas valdnieku.

Kādā vājuma brīdī Jošafāts neapdomīgi piekrīt iesaistīties karā. “Es esmu tāds pats, kāds tu esi...; būsim tad arī abi vienoti karā” (18:3) Vēlāk aptverot, cik nesaprātīgs un pārsleidzīgs ir bijis šis lēmums, viņš saka Ahabam: “Vai šeit nav vēl kāds no Tā Kunga praviešiem, kam mēs varētu pavaicāt pēc padoma?” (18:6) Šis jautājums atklāj Jošafāta patieso būtību. Ikreiz, kad jāpieņem lieli lēmumi, viņš vēlas zināt Dieva viedokli.

Tomēr pretēji patiesajai Dieva pravieša Mihas balsij, gan Ahabs, gan ķēniņš Jošafāts, kas padevies Ahaba spiedienam, iesaistās kaujā ar sīriešiem. Rezultāts ir katastrofāls. Ahabs tiek nogalināts, un arī pats Jošafāts tik tikko paglābjas no nāves. Tomēr viņa ieradums pirmkārt meklēt Dieva gribu glābj Jošafātu. Ja tas tā nebūtu bijis, viņa ļaunā savienība ar Ahabu būtu varējusi viņam atnest liktenīgu postu.

“Bet Jūdas ķēniņš Jošafāts atgriezās vesels savā namā Jeruzalemē. Un redzētājs Jehus, Hananija dēls, iznāca viņam pretī un sacīja Jošafātam, Jūdas ķēniņam: “Vai tev vajadzēja palīdzēt tam bezdievim, un vai tev tiem, kas To Kungu ienīst, jāparāda mīlestība? Tādēļ Tā Kunga dusmas nāks pār tevi. Taču tevī ir vēl atrodami arī labi darbi, jo tu esi iznīdējis no zemes ašēras un esi savā sirdī apņēmis Dievu meklēt.” 2. Laiku 19:1-3.

Jošafāts pārdzīvoja krīzi kā uzvarētājs, jo no sirds meklēja Dievu. Viņa galvenais princips bija – Dievam ir priekšroka. Jošafāts apņēmas meklēt Dievu.

II KRĪZES SITUĀCIJĀ RĪKOJĒTIES SASKAŅĀ AR DIEVA PLĀNU

Otru Jošafāta veiksmes noslēpumu vai atslēgu krīzē var atrast 2. Laiku 20:5. “Tad Jošafāts nostājās Jūdas un Jeruzalemes draudzes vidū Tā Kunga nama priekšā.” Jošafāta rīcība krīzes brīdī ir apbrīnas vērta. Šo stratēģiju ir vērts pārņemt. Krīzes iemesls, kā zinām, bija laicīgs – politisks savā būtībā. Būtu gluži dabiski, ja Jošafāts paliktu piln, apspriestos ar saviem militārajiem padomniekiem un kara stratēģiju pret ienaidnieku pieņemtu ģenerālštāba telpās. Jošafāts turpretim dodas uz templi! Cik traka ideja! Jošafāts vēl nebija tik bezcerīgā situācijā, lai būtu jālieto tik “ekstrēmi” līdzekļi. No cilvēciskā skatu punkta viņam bija visi resursi, lai

atrisinātu šo situāciju.

2. Laiku grāmatas 17. nodaļā ir teikts, ka Jošafāts bija varens. (12. p.) Viņam izrādīja cieņu pat ierastie ienaidnieki. (10., 11. p.) Viņa varenajā un spēcīgajā armijā dienēja 1 160 000 karavīru (2. Laiku 17:12-17). Tautas morālais stāvoklis bija augsts Jošafāta sociālo, izglītības un tiesu varas reformu dēļ. Tomēr tā vietā, lai paļautos uz šiem resursiem, viņš dodas uz templi un sāk risināt problēmu tur.

Citiem vārdiem – viņš izlemj krīzi pārvarēt saskaņā ar Dieva rīcības plānu. Viņš apņemas atrisināt problēmu veidā, kas saskan ar Dieva gribu. Dieva griba viņam ir kā polārzvazgzne, kas rāda ceļu, pieņemot lēmumus. Dieva klātbūtne Jošafātam ir pāri visam. “..viņa sirds bija pacilāta Tā Kunga ceļos” (17:6). Viņš personīgi organizē atmodas kampaņas, kas iedrošina ļaudis sekot Dieva kārtībai. Lūk, piemēram, norādījumi, ko viņš dod tiesnešiem, kā vadīt ļaudis: “Tā jums jārikojas Tā Kunga bijībā un patiesībā un ar skaidru sirdi!” (Skat. 2. Laiku 19:4-6, 9)

Apņemšanās krīzi risināt saskaņā ar Dieva rīcības plānu bija otrs Jošafāta veiksmes noslēpums. Tas atnesīs veiksmi arī mums. “Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzēnas tavas tekas.” Sal. pam. 3:5,6.

Elena Vaita rakstīja:

“Tā laika krīzē Jūdas tautas stiprums bija Dievs, un Viņš ir savu ļaužu stiprums arī šodien. Nepaļausimies uz lieliem kungiem un neliksim cilvēkus Dieva vietā. Atcerēsimies, ka cilvēciskās būtnes ir nepastāvīgas un maldās; ka vienīgi Viņš, kam pieder visa vara, ir mūsu stiprā pils. Katrā vajadzības brīdī apzināsimies, ka tas ir Viņa karš. Viņa iespējas ir neierobežotas un šķietamās neiespējamības uzvaru padara tikai vēl iespaidīgāku. “Pravieši un ķēniņi, 202. lpp.

III LŪDZIET SIRSŅĪGAS PAKĻAUŠANĀS UN NODOŠANĀS LŪGŠANAS

Trešais Jošafāta noslēpums ir vienkāršs – lūgšana. Lūgšanu nedrīkst novērtēt par zemu. Lūgšana ir absolūti nepieciešama brīžos, kad mums jāpieņem izšķirīgi lēmumi. Taču Jošafāta lūgšana nav parasta. Izlasīsim to 2. Laiku 20:6-12.

“Kungs, Tu mūsu tēvu Dievs! Vai Tu neesi tas pats Dievs, kas valdi debesīs un kas esi valdnieks visās svešu tautu ķēniņu valstīs? Jā, Tavā rokā ir spēks un vara, un nav neviena, kas pret Tevi varētu stāties. Vai Tu, mūsu Dievs, neesi izdzinis šīs zemes iedzīvotājus, Savai tautai Israēlam tuvojoties, un neesi to nodevis Ābrahāma, Tava drauga, pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem? Un šie pēdējie tanī zemē ir dzīvojuši un ir uzcēlušī tur svētnīcu Tavam Vārdam, sacīdami: ja pār mums nāktu kāda nelaime, kara zobens vai sodība, vai mēris, vai bads, tad mēs varēsim nostāties gan šī nama priekšā, gan Tava vaiga priekšā, tāpēc ka šinī namā mīt Tavs Vārds. Un, kad mēs Tevi piesauksim mūsu ciešanās, tad Tu mūs uzklausīsi un mūs izglābsi. Un nu, redzi, Amona bērni un Moābs, un Seīra kalnu iedzīvotāji, kuru zemei Tu neļāvi Israēlam cauri iet, kad viņi nāca no Ēģiptes, un viņi tad arī turējās no tiem tālu nost un tos neiznīcināja, redzi, tie nu mums to atmaksā, nākdami mūs izdzīt no Tava īpašuma, kuru Tu mums esi nodevis par mantojumu. Ak, mūsu Dievs! Vai Tu negribi viņu vidū tiesu spriest? Jo mums nav spēka pret šo tik lielo pulku, kas nāk pret mums, un mēs nezinām, ko lai darām, bet uz Tevi mēs paceļam savas acis.”

Cik iespaidīga lūgšana! Tā ir padošanās lūgšana – ne ienaidniekam, bet Dievam. Ķēniņam Jošafātam bija vara (viņa rīcībā bija 1 160 000 vīru liela armija), taču viņš nepaļāvās nedz uz savu spēku, nedz gudrību. Viņš pilnībā paļāvās uz Dievu. Bieži mēs pieļaujam kļūdu tieši šajā aspektā. Kad nākam pie Kunga lūgšanā, mēs izvīrām savus “piedāvājumus”, sagaidot, ka Dievs tos apstiprinās. Taču ķēniņš Jošafāts tā nedarīja – Viņš uzticējās Dievam pilnībā. “”Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu!” – saka Tas Kungs Cebaots.” (Cah. 4:6)

Es domāju, ka Dievs bija ļoti iepriecināts par Jošafāta lūgšanu. Es gandrīz varu iztēloties Viņu sakām: “Tagad Es šo lietu varu ņemt Savās rokās; tagad Es varu īstenot Savus plānus; tagad Es varu pilnā mērā izcīnīt kauju Jošafāta labā.”

Un tā, mēs esam iepazinuši Jošafāta pirmos trīs krīzes pārvarēšanas principus: 1. Visupirms meklējiet Dieva gribu. 2. Krīzes situācijā rīkojieties saskaņā ar Dieva plānu. 3. Lūdziet sirsnīgas pakļaušanās un nodošanās lūgšanas.

Šie trīs principi šajā stāstā tomēr nav “punkts uz i”, kas krīzi pārvērta uzvarā. Tieši nākamais, ceturtais, princips ir tas, kas apdraudējumu pārvērs iespējā. Un ceturtais princips ir šāds:

IV PAKLAUSIET DIEVA GRIBAI, KO VIŅŠ PAUŽ CAUR PRAVIEŠIEM

Lai redzētu, kā tas darbojas, izlasīsim 14.-17. pantu.

Tad Tā Kunga Gars nāca draudzes vidū pār Jahaziēlu, Zaharjas dēlu, tas bija Benajas dēls, tas Jehēla dēls, tas levīta Matanjas dēls no Asafa pēcnācējiem, un viņš sacīja: “Uzmanaities, viss Jūda un visi Jeruzalemes iedzīvotāji, un tu, ķēniņi Jošafāt! Tā saka Tas Kungs jums: nebīstieties un neļaujieties samulsināties šī lielā pulka priekšā, jo šī kauja nav jūsu kauja, bet tas ir Dieva karš! Izejiet rīt tiem pretī, jo, redzi, tie nāks augšā uz Cīcas augstieni, un jūs viņus sastapsit ielejas galā šaipus Jeruēlas tuksneša. Un šinī kaujā jums pašiem nebūs jākaujas: esiet tikai klāt, ieņemiet vietas un vērojiet, kā Tas Kungs jūs, Jūda, un tevi, Jeruzaleme, izglābs! Nebīstieties un neesiet apmulsuši, dodieties rītdien viņiem uzbrukumā pretī, jo Tas Kungs būs ar jums!”

Tā ir krīzes kulminācija. Ķēniņam Jošafātam tas ir punkts, no kura vairs nav atpakaļceļa. Ko gan viņam darīt ar Dieva gribu, ko izteicis praviētis Jahaziēls? Pieņem, ka daudzi ķēniņa Jošafāta padomnieki mēģināja viņu pārliecināt par Dieva vēstneša neautentiskumu. Iztēlojos viņus sakām: “Neklausies Jahaziēlā. Kas viņš tāds ir galu galā? Viņam nav pravieša spēju kā Mozum vai Dāvidam. Viņš nav paveicis nevienu brīnumu. Viņš nav pārāk izglītots. Turklāt dažreiz viņam ir bijuši arī strīdi ar sievu.” Izceļot pravieša cilvēcisko dabu, šādi cilvēki mēģina apšaubīt tā vēsti. Tomēr Dievs runāja caur Jahaziēlu. Un tas ir galvenais. Pravieša piemērotība ir Dieva izvēle.

Visticamāk, ķēniņš Jošafāts izcīnīja smagas iekšējās cīņas, lai pieņemtu šo lēmumu. Vai viņam klausīt šo pravieti? Un tad es iztēlojos viņu sakām: “Dievs tā ir teicis, un es tam ticu. Man ar to pietiek. Darīsim tā, kā Dievs saka.”

Aicinājums sekot Dievam, kas izskanēja caur pravieša lūpām, lika ķēniņam Jošafātam paklausīt, pat ja vēstījums varēja šķist nesaprātīgs, neloģisks un iracionāls. Kāpēc? Kādi bija Dieva

īpašie norādījumi krīzes atrisināšanai? Izlasīsim to vēlreiz: “Izejiet rīt tiem pretī.” (16. p.) Tas būtu normāli. To varēja paredzēt. Taču nākamās pavēles – “necīnieties” un “ieņemiet vietas un vērojiet, kā Tas Kungs jūs, Jūda, un tevi, Jeruzaleme, izglābs!” (17. p.) – ir ārpus ierastā. No cilvēciskā skata punkta tas robežojās ar iracionālo.

Ja kāds no mums būtu bijis ķēniņa armijas ģenerālis, mēs noteikti apstrīdētu šādas stratēģijas loģiku. Cilvēciski domājot, būtu labāk nogaidīt, līdz ienaidnieks pienāk tuvāk Jeruzalemei, kur mēs varētu aizstāvēties, patvērušies aiz mūriem. Aizstāvjiem būtu ideālas pozīcijas. Šeit glabājās viņu kara krājumi. Šeit bija droši patvērušās viņu sievas un bērni. Bet ja aizstāvji dosies ārā no pilsētas, viņi kļūs ievainojami uzbrūkušās armijas uzbrukumiem. Un bez tam – kāpēc doties pretim ienaidniekam, ja neplāno ar to cīnīties? Absurds!

Tomēr ķēniņš nolemj sekot Dieva savādajai pavēlei. Visticamāk, šis lēmums neguva lielu atbalstu. Taču, esot kopā ar Dievu, vienmēr būsī patiesā vairākuma pusē. Es pieņemu, ka ķēniņš sacīja šādus vārdus: “Sekosim Tam Kungam, pat ja mēs visu līdz galam nesaprotam!” Tas bija lēmums, kas pārvērta briesmas iespējā. Ticība triumfēja pār bailēm. Tieši tādēļ ķēniņš Jošafāts varēja sacīt slavenos vārdus: “Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, - un jūs būsī nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsī!” (2. Laiku 20:20)

Ne reizi vien Dievs mūs izaicinās pieņemt lēmumus, balstoties uz ticību, lai Viņš varētu veikt brīnumus mūsu dzīvē. Praviētis Elīsa lika lepras mocītajam Naamanam septiņas reizes iegremdēties Jardānas upē, un paklausījis Naamans tika dziedināts. (2. Ķēn. 5:1-19) Par spīti sākotnējai skepsei, Gideons un viņa trīssimt vīri noticēja un paklausīja Dievam, un tika atalgoti ar brīnumainu uzvaru. Jozua ticībā vadīja israēliešus vairākās procesijās ap Jērikas pilsētu, un varenās pilsētas mūri ar troksni sabruka. **Paklausīga ticība paver durvis brīnumainām uzvarām.**

Pašā 20. gadsimta sākumā Septītās dienas adventistu kustību no iekšienes apdraudēja ietekmīgi un populāri vadītāji, kuri sāka mācīt, ka Dievs ir sava veida bezpersonisks spēks visos un visā, un ka katrs cilvēks ir “dzīvs templis”, kurā Viņš mājo. Dievs tika noliegts kā persona, un tika iedragāta mūsu svētnīcas doktrīna. Uzticīgie draudzes vadī-

tāji nezināja, ko darīt, taču 1903. gadā Dievs Elenai Vaitai deva vīziju par kuģi, kurš virzās tieši virsū bīstamam aisbergam. Kuģa apkalpe dzirdēja autoritatīvu balsi sakām: “Dodieties tam pretim!” Tie ar pilnu gaitu stūrēja pretī aisbergam, ietiecās tajā ar mežonīgu spēku, un aisbergs sašķēlās gabalos. Kuģis bija bojāts, taču ne neglābjami un devās tālāk. Saprotot, ka redzētais attiecināms uz draudzi, Elena Vaita nekavējoties rakstīja uzticīgajiem draudzes vadītājiem, iedrošinot pieņemt stingru pozīciju un ar noteiktību stāties pretim kļūdainajām mācībām. Viņi paklausīja pravietes padomam, un draudze bija glābta.

Paklausīga ticība pārvērš krīzi piedzīvojumā. Bībele turpina stāstu par

Dažkārt, kā šajā gadījumā, paklausīga ticība tiek atalgota ar bagātīgām materiālajām svētībām. Bībele vēsta, ka tad, kad israēlieši devās savākt kara trofejas, to tur bija “tik daudz, ka pietrūka ļaužu, kas nes; tā viņi pavadīja kādas trīs dienas, savākdami laupījumu, jo tas bija ļoti liels”. (25.p.) Vesela armija trīs dienas vāc vērtīgas lietas un nespēj to visu panest. Neticami! Kāds brīnums!

Paklausīga ticība tiek atalgota ar apmierinātu, priecīgu dzīvi. “Pēc tam visi vīri no Jūdas un Jeruzalemes griezās atpakaļ, un Jošafāts viņu priekšgalā, un gāja uz Jeruzalemi ar prieku, jo Tas Kungs bija viņiem devis prieku par viņu ienaidniekiem.” (27.p.)

Paklausīga ticība tiek atalgota ar mieru un atpūtu. “Un Jošafāta ķēniņa valsti neviens neaizskāra, un viņa

staigāja sava tēva Asas ceļus un nenovērsās no tiem, darīdams to, kas ir taisnīgs Tā Kunga acīs.” (2. Laiku 20:32) Pēdējais Jošafāta veiksmes noslēpums krīzē bija šāds: viņš pēc katras uzvaras pienesa Dievam slavu, godu un pielūgsmi.

“Pēc tam visi vīri no Jūdas un Jeruzalemes griezās atpakaļ, un Jošafāts viņu priekšgalā, un gāja uz Jeruzalemi ar prieku... Un viņi ienāca Jeruzalemē ar arfām, cītarām un taurēm un devās uz Tā Kunga namu.” (27., 28. p.)

Nepietiek, ja krīze beidzas ar veiksmi, tai jānoslēdzas arī ar pielūgsmi.

Būtu pašsaprotami, ja Jošafāts uzvaru nosvinētu savā pilī. Tomēr, kurp viņš dodas tā vietā? Uz templi! Viņš ar tautu patiešām svinēja, taču tas nenotika deju zālē, viņa veikālā vai parādē pilsētas

Tas Kungs Cebaots izcīna mūsu dzīves kaujas.

Taču Viņam ir svarīgi, lai mēs no sirds Viņu meklējam, Viņam pilnībā uzticamies un paklausām Viņa vārdam.

Jošafātu: Un viņš deva rīkojumus karapulkiem un sakārtoja dziedātājus Tam Kungam, lai viņi svētā glītumā teiktu To Kungu slavas dziesmās, iedami karavīriem pa priekšu un dziedādami: “Pateicieties Tam Kungam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi!” (2. Laiku 20:21)

Raugat, ko var paveikt ticība! Armiju kaujā ved koris – kaujā, kurā tā pat necīnās! Tikai tie, kam ir ticība, var atbalstīt šādu stratēģiju.

Paklausīga ticība rezultātā dod pilnīgu uzvaru. Dievs to visu paveica uzticīgo labā. Neviens israēliešu zobens netika izvilkt no maksts, neviena bulta netika izšauta no israēliešu nometnes, netika izlieta neviena israēliešu asins lāse; Tas Kungs Cebaots to visu izdarīja viņu labā. (skat. 24. p.)

“Un tanī brīdī, kad viņi sāka dziedāt ar gaviļēm un ar slavas daudzinašanu, tad Tas Kungs sūtīja no aizsega kādas ļaunas varas pret Amona, Moāba un Seīra kalnāju bērniem, kas bija devušies pret Jūdu, un viņi TIKĀ SAKAUTI.” (22.p.)

Bībele mums ziņo, kā tas notika: “Jo Amona bērni un Moābs cēlās pret Seīras kalnu iedzīvotājiem, nodevuši iepriekš savstarpēju zvērestu viņus pilnīgi iznīcināt; un, kad viņi Seīra kalnu iedzīvotājus bija iznīcinājuši, tad viņi sāka iznīcināt viens otru.” (23. p.)

Dievs tam deva mieru no visiem visapkārt.” (30.p.)

Atlikušos 25 Jošafāta valdīšanas gadus neviena valsts nedevas karā pret viņu.

Visbeidzot, paklausīga ticība ļauj Dievam saņemt godu un slavu. “Un bailes no Dieva pārņēma visu zemju ķēniņu valstis, dzirdot, ka Tas Kungs bija karojis pret Israēla ienaidniekiem.” (29.p.)

Cik gan tā bija veiksmīga evaņģelizācijas kampaņa! Jebkuras misijas dziļākā būtība ir, lai Dieva vārds tiktu slavēts un pagodināts.

Krīze ir patiesi pārvērtusies veiksmē, apdraudējums – iespējā.

Tā mēs esam nonākuši līdz pēdējam krīzes pārvarēšanas principam:

V DODIET DIEVAM SLAVU, GODU UN PIELŪGSMI!

Bieži mēs veiksmīgi izklūstam no vienas krīzes, taču tad iekļūstam nākamajā. Kāpēc daudzas mūsu uzvaras nav noturīgas?

Kaut arī vēlākajos dzīves gados ķēniņš Jošafāts piedzīvoja biznesa neveiksmi (atkal noslēdzot Dieva nesvētītu savienību, šoreiz ar ļauno ķēniņu Ahasju, Ahaba pēcteci – skat. 2. Laiku 20:35-37), kopumā ņemot, viņa dzīve bija veiksmes stāsts. Bībele vēsta: “Un viņš

galvenajās ielās. Tās bija pielūgsmes svinības templī. Tas šo veiksmi padarīja par saldu smaržu Tam Kungam.

NOSLĒGUMĀ

Atkārtosim Jošafāta noslēpumus krīzes pārvarēšanā. Tie ataino Dieva veiksmes formulu mūsu krīžu pārvarēšanai.

1. Visupirms meklējiet Dieva gribu.
2. Krīzes situācijā rīkojieties saskaņā ar Dieva plānu.
3. Lūdziet sirsnīgas pakļaušanās un nodošanās lūgšanas.
4. Paklausiet Dieva gribai, ko Viņš pauž caur praviešiem.
5. Dodiet Dievam slavu, godu un pielūgsmi.

Tas Kungs Cebaots izcīna mūsu dzīves kaujas. Taču Viņam ir svarīgi, lai mēs no sirds Viņu meklējam, Viņam pilnībā uzticamies, paklausām Viņa vārdam un nemitīgi dodam Viņam godu un slavu, lai Viņš mums varētu dāvēt izdošanos. Vai sekosiet Jošafātam šajos principos, lai Dievs arī Jūs varētu vadīt un svētīt? Jošafāta izaicinājums savai tautai ir izaicinājums arī mums:

“Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsit aizsargāti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs būsit veiksmīgi!” (2. Laiku 20:20, NIV)

Ethics is not obeying the law,
although there are some laws which
have ethical foundations, some laws
which are unethical, and some laws
which have no ethical content

Intervēja
Andris Pešelis

BŪT MIERA NESĒJAM

Zigurds Laudurs ir mantzinis Baltijas ūnijā. Taču viņš arī daudzus gadus ir bijis atbildīgs par sabatskolas departamentu un izdevniecību darbu Baltijas valstīs. Bet Bībele viņam ir tuva ne jau amata pienākumu dēļ. Kā saka Zigurds, Bībele viņam dod dzīvību.

Cik gadus tu jau esi draudzē?

Vispār jau esmu draudzē piedzimis, bet kopš esmu kristīts, ir jau pagājuši 33 gadi.

Tāds interesants gadu skaits tev sanāk.

Jā, šogad jau trīsdesmit trīs.

Ja esi draudzē jau kopš bērnības, tad kas tev bija svarīgākais, kas tev lika palikt draudzē un to neatstāt?

Tas ir interesanti. To pārdomājot, es secinu, ka draudzē esmu palicis savu vecāku ietekmē. Viņi mani ir veduši sev līdzī uz draudzi, mēs savā ģimenē esam to turējuši par vērtību. Bija arī zināms ieradums iet uz dievkalpojumiem, draugi ir draudzē, te viss ir pierasts un pazīstams. Draudzē es ienācu tādēļ, ka tam tā bija jābūt.

Taču visiem tā nesanāk, daži ir bijuši kopš bērnības draudzē, bet ir aizgājuši projām pasaulē. Vai te noteicošais bija tavu vecāku paraugs, vai Bībeles loma?

Bībeles loma kļuva noteicošā vēlāk. Vispirms bija tieši vecāku piemērs. Bībelei es tā nopietni sāku pievērsties tikai atmodas laikā. Tolaik es vēl strādāju kolhozā, un daudziem sāka interesēt Bībeles tēmas. Darba biedri vērsās pie manis ar jautājumiem, jo zināja, ka esmu kristietis.

Tu kļuvi tāds kā eksperts?

Nu jā. Tolaik jau ar šiem jautājumiem nebija kur griezties. Tad es saskāros ar to, ka es pats nezināju atbildes uz visiem jautājumiem. Es atceros, kā, pārnācis mājās, es sāku meklēt šīs atbildes, skatījos grāmatās, pierakstos. Draudzē

es biju ienācis vairāk ar prātu, to no manis bija sagaidījuši, tur man bija draugi, mani vecāki, taču bija jānotiek sirds atgriešanās. Tas ar mani notika tieši atmodas laikā, kad Dievs kļuva par manu Dievu. Viņš vairs nebija manu vecāku Dievs, manu draugu Dievs, bet gan bija kļuvis par manu Dievu. Tas notiek, kad atgriežas sirds, un tas notika tieši caur Bībeli.

Tā bija Bībeles ietekme uz tavu dzīves stāstu. Taču vai šo gadu laikā ir mainījusies tava attieksme pret Bībeli? Kam tu tagad vairāk pievērs savu uzmanību nekā agrāk?

Sākumā es vairāk pievērsu savu uzmanību tieši Bībeles stāstiem. Tie mani aizrāva. Es atceros, ka pusdienas laikā, kad vēl strādāju kolhozā, es sēdēju savā kabinetā un lasīju Bībeli.

Kāds bija tavs amats kolhozā?

Es biju vetārsts. Es tur kabinetā lasīju Bībeles stāstus pusdienas laikā. Tas bija viens tāds līmenis, ar šodienas acīm skatoties. Taču tagad es vairāk vēlos sasniegt dziļumu. Tas ir kā Kristus līdzība, kur ir apslēptā manta, un tev ir jārok, līdz tu to atrodi. Taču, kad tu to atrodi, tad ir prieks. Bībeles izpētē man

dzīvotu. Man tā ir ar Bībeli, es eju pie tās, lai saņemtu garīgo dzīvību.

Kā tu skaties draudzes mērogā uz Bībeles izpēti? Vai tā ir atbilstošā līmenī, vai te ir iespējamās vēl kādas perspektīvas?

(Aizdomājas). Bībeli vienmēr var pētīt. Man gribētos draudzes līmenī vai katra individuālā izpētes līmenī, lai Bībele vairāk uzrunātu katru personīgi. Taču bieži vien lasītājiem šķiet, ka Bībele runā par tiem, kas ir man apkārt. Te, manuprāt, mēs pieļaujam zināmu kļūdu, jo Bībele vēlas ko sacīt man pašam. Tā ir zināmā mērā kā mana saruna ar Dievu. Mēs bieži vien pārprotam Bībeles teicienu, ka mēs esam ķēnišķīgu priesteru cilts. Mums var šķist, ka tagad mums kā ķēniņiem un priesteriem ir visus jāmāca – tu dari pareizi vai nepareizi. Es redzu to pilnīgi citādi, jo, runājot par Dievu, ir sacīts, ka Viņš ir miera Ķēniņš. Priesteru uzdevums bija salīdzināt cilvēku

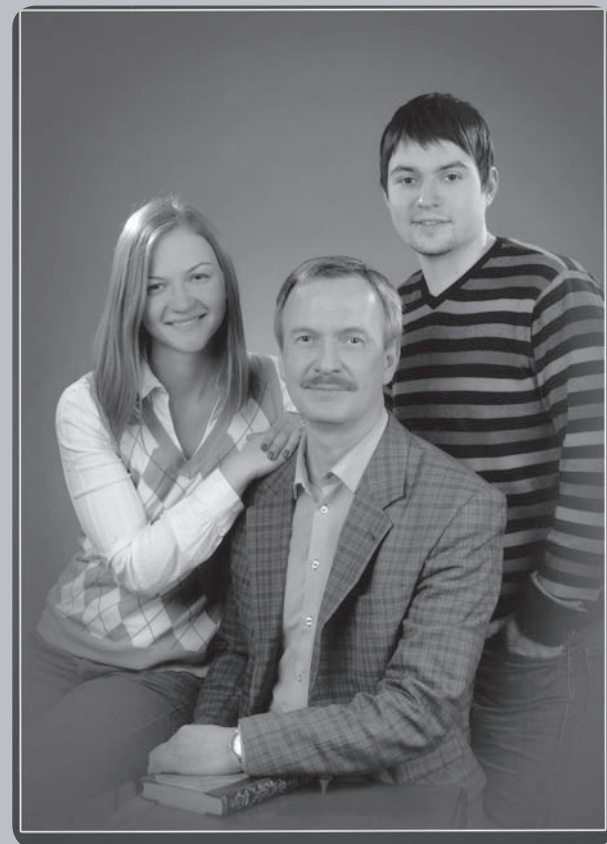
ka mūsu pasaulē tieši šis ir vajadzīgs, jo miera nav ne politikā, nav miera nevienā līmenī. Ja mēs kā draudze pētītu Bībeli ar domu: ko Tu, Dievs, vēlies, lai es daru? Kas man ir jāmaina, lai es varētu būt kā miera nesējs šajā pasaulē? Tad, domāju, ka draudzes mums mainītos.

Kādi būtu tavi novēlējumi Bībeles pētniekiem un „Adventes Vēstu” lasītājiem?

Manuprāt, tas, ko es iepriekš sacīju, varētu būt kā tāds novēlējums. Man šķiet, ka varētu būt vēl viena lieta, par ko esmu aizdomājies. Bībeles stāsti nav iekļauti Bībelē tāpat vien. Dažkārt mēs apskatām tikai šos stāstus vai to nodaļas atšķirti, piemēram, stāstu par Dāvidu un Goliātu vai vēl kādu citu stāstu, taču Bībelē visi šie stāsti ir savstarpēji saistīti. Bībeles pētniekiem ir svarīgi saskatīt šīs kopsakarības. Piemēram, Lūkas evaņģēlijā Jēzus saka saviem mācekļiem uz Emavas ceļa, izskaidrodams Rakstus: tu atceries? Viņš parādīja, ka Mozus grāmatās, praviešos un dziesmās, ka viss ir par Viņu. Citiem vārdiem, Viņš saka, ka visam ir kopsakarības, un mums būtu jānoskaidro, kā tas viss kopā palīdz mums saprast glābšanas plānu? Manuprāt, tas ir viens no nākamajiem līmeņiem.

Tātad tu novēli Bībeles pētniekiem šos nākamās dziļākos līmeņus sasniegt?

Tieši tā! Un spēt saredzēt kopsakarības pestīšanas plānā. Nevis, ka Bībele ir fragmentāri stāsti, bet gan, ka tā ir savstarpēji vienota, to veido fragmentu mozaika, kurā viss ir salikts kopā, lai atklātu ko nozīmīgu un svarīgu.

patīk, ka ir stāsti, taču bieži vien šiem stāstiem ir vairāki līmeņi. Un ja tev izdodas nokļūt nākamajā līmenī, tad tas ir līdzīgi kā bērniem ar datorspēlēm, kur viņi nonāk nākamajā līmenī. Tas aizrauj un man sagādā zināmu gandarījumu, ka izdodas sasniegt nākamo līmeni un tu redzi, kā tas saistās kopā ar stāstiem.

Bieži vien grāmatu lasa tikai vienu reizi, ja ir laba grāmata, tad to lasa vēl otrreiz, bet saka, ka Bībele ir jālasa katru dienu. Kā tu skaties uz to?

Kā lai pasaka. Es uzskatu, ka Bībele dod dzīvību. Jā (aizdomājas). Tas ir kā rakstīts Jāņa evaņģēlijā: „Jūs meklējat Rakstus, jo jums šķiet, ka tur ir mūžīgā dzīvība.” Es to redzu arī kā attiecināmu uz mani. Kad es lasu vai pētu Rakstus, tad es gūstu sev enerģiju. Tas ir kā sev baterijas uzlādēt. Tas dod zināmu pārliecību, mieru. Man tā ir dzīvība. Tas man ir kā Ēdenes dārzā, kur viņiem bija jāiet pie dzīvības koka, lai ēstu augli un

ar Dievu, lai tas būtu mierā ar Dievu. Es redzu, ka Bībeles uzdevums, kā es to saprotu, ir darīt mani par miera nesēju. Nevis darīt mani par kļūdu uzrādītāju. Lai, lasot Bībeli, es tiktu darīts līdzīgāks Bībeles Autoram. Es redzu,

2012. gada septembrī Baltijas mantziņi un grāmatveži seminārā Ļvovā.

MĪLĒSIM VĀJOS, SLIMOS – TOS, KAS MUMS LĪDZĀS

Domāju un droši zinu, ka mēs, ja stāigājam ik dienas, ik brīdi ar Jēzu, turoties pie Viņa mīļajām rokām, tad nevaram nerunāt, nestāstīt citiem par savu Ceļabiedru. Par to, kādu dzīvi Viņš mums pārveidojis, kādas svētības saņēmām, kādus pārbaudījumus un grūtumus ļauj mums piedzīvot un ar Viņu kopā arī tos pārdzīvot. Un atkal mums ir par ko pateikties Viņam, slavēt Viņu, un, ja esam pakrituši, tad Viņa spēkā celties un, turoties pie Viņa, doties uz priekšu. Tāda ir droši vien ne mana dzīve vien...

Zināmas diagnozes dēļ katru gadu 1-2 reizes esmu spiesta nonākt ārstu uzraudzībā slimnīcas stacionārā. Tā arī šajā rudenī neiztiku bet tā.

Nonākot stacionārā, mani tūlīt uzņemšanā pēc veiktām ierastajām procedūrām aizveda uz palātu. Tur atradās 2 gultas, un vienā no tām gulēja vecāka kundze – pēc sāpīgiem vadiem sapratu, ka viņa cieš lielas sāpes.

Man lika tūlīt atgulties, jo tūlīt māsiņa nāks lai man pievienotu sistēmu... Bet slimā istabas biedrene palūdza man palīdzēt viņai piecelties savu vajadzību dēļ. Es viņai palīdzēju piecelties, un izrādījās, ka nu bija jāpavada viņa (jo pati pāiet vēl nevarēja) uz vajadzīgo vietu. Tā mēs abas solīti pa solītim lēnām gājām, līdz mani viņa arī bija jāpagaida un jāatved atpakaļ apgulties. Vedot savu istabas biedreni, izdzirdēju dakteres saucienu: „Kas jums, Bērziņa, ļāva staigāt!?”

Tā tas sākās, un tā visas dienas palīdzēju savai biedrenei piecelties, apgulties, sakārtot pamperu uz nakti, arī citreiz dienā. Naktīs viņa parasti cēlās ap pulksten vieniem, un, protams, es arī, jo bija jāpalīdz.

Bet stāsts šoreiz nav par to, jo domāju, ka mēs katrs līdzīgā situācijā rīkotos tāpat.

Ļoti iepriecināja tas, ka viņa, redzot, ka es pirms ēdienreizēm lūdzu Dievu, sāka man prasīt, kas un kāpēc. Tā aizsākās mūsu sarunas – viņa visu klausījās ar tādu sakāpinātu interesi, ka bija patiesi prieks visu līdzdalīt. Viņa man lūdza iemācīt lūgt Dievu, jo vakaros mums bija vairāk laika, un viņa (starp citu, mana jaukā istabas biedrene slikti dzirdēja) bieži atkārtoja manus vārdus. Aizlūdzām par mūsu bērniem, lieliem un maziem, lūdzām par sāpju mazināšanu viņai, jo muguras sāpes viņai tiešām bija, cik jutu, diezgan spēcīgas. Lūdzām par viņas slimo, nu jau arī veco draudzeni. Tā visas gandrīz 6 dienas kopā lūdzām.

Un bija tā, ka viņas sistēmai pielika jaunas zāles, un sāpes tiešām mazinājās. Piektajā dienā mēs jau abas zem rokas varējām nostaigāt par garo gaiteni un atpakaļ.

Sadraudzējāmies, un beigās šķīroties viņa man lūdza uzrakstīt viņai blociņā kādu lūgšanu. Redzot, ka es guļot salieku rokas (pēc sistēmām bieži nāca miegs) un aizveru acis, viņa sauca, lai es bez viņas nelūdzot, tikai reizē un skaļi, lai viņa var dzirdēt.

Izrakstījāmies reizē, un viņa centās man samaksāt par palīdzību. Protams es atteicos, jo teicu, ka to darīju mīlestībā. Ceru, ka viņa saprata Mīlestības Avotu. Šķīrāmies mēs arī ar lūgšanu.

Viņai uz slimnīcu atbrauca meita, un dzirdēju, ka viņa meitai priecīga stāstīja, kāds viņai palātā gadījies jauks cilvēks, un viņa tagad daudz ko saprotot citādāk.

Ceru un ticu, ka Svētais Gars tālāk darbosies viņas un viņas meitas dzīvē, nolīdzinās viņu starpā radušās mantiskās nēsaskāņas, par ko mēs abas arī bijām lūgušas.

Lai mūsu Debesu Tēvs uzklausu katra sava bērna lūgšanu un palīdz Viņam uzticēties un uz Viņu paļauties!

P.S. Manu palātas biedreni sauca Lidiņa Priede no Stelpes.

Gaida Bērziņa

Sigita Pešele
Rīgas 7. draudze

Veselības aspekti – MIEGA VĒRTĪBA

„Ir velti, ka jūs agri ceļaties un vēlū paliekat nomodā, un ēdat savu maizi ar rūpēm; saviem mīļajiem Viņš to bagātīgi dod miegā.” Psalms 127 : 2

Maizi dod miegā?

Ar maizi (uzturu) cilvēks nodrošina organisma enerģiju, bet cilvēks ir radīts tā, ka daļa organisma enerģijas atjaunojas arī miegā, ne tikai no uztura. Tādēļ šie Dieva vārdi, kas sākumā ir grūtāk izprotami, skaidri parāda, ka Dievs ir paredzējis svētību no miega tiem, kas Viņam uztic savas rūpes, kas respektē Radītāja iekārtotos veselības likumus pie cilvēka, tiem, kurus Viņš pazīst kā „savus mīļos”. Ar šiem vārdiem Dievs aicina cilvēku uz balansu starp darbu un rūpēm par savu un savas ģimenes iztikšanu un uzticēšanos Viņam kā Radītājam.

Pavisam vienkārša ir fizioloģiska likumsakarība: ja cilvēks nepietiekami atpūšas miegā, viņš enerģijas trūkumu kompensē ar palielinātu uztura uzņemšanu, ja atpūta, ko nodrošina miegs, ir pietiekama un organisms atjauno enerģiju, apetīte ir mazāka, un nav pastiprināta organisma prasība pēc lielāka daudzuma uztura nomoda laikā.

Miegs ir viens no galvenajiem procesiem, kas nodrošina vielmaiņu. Pareiza nakts atpūta ir svarīga, lai izvairītos no 2. tipa diabēta, jo miega traucējumu (nepietiekoša miega) rezultātā aizkuņģa dziedzeris izdala par 30 % mazāk insulīna; miega trūkums jeb nepietiekama atpūta miegā paaugstina stresa hormona līmeni, kas savukārt paaugstina ķermeņa rezistenci pret insulīnu, un audos, šūnās ir daudz grūtāk nogādāt cukuru, kā rezultātā cukura koncentrācija paaugstinās asinīs. Ma-

nas draudzenes vīrs ir ieguvis diabētu tieši stresa un nepietiekamas atpūtas dēļ, jo ir izjaukts dabiskais vielmaiņas process. Miegam un maizei ir nopietna saistība, un Dievs to zināja jau pie radīšanas.

Labs miegs ir arī ļoti svarīgs smadzeņu darbībai, tas ietekmē atmiņu, emocijas, koncentrēšanās spēju, traucēta, nepilnīga nakts miega rezultātā noārdās nervu šūnas smadzenēs un nekad vairs neatjaunojas, jo smadzeņu nervu šūnu skaits ir noteikts pie dzimšanas. Hronisks nogurums, enerģijas trūkums, nervozitāte, pacietības trūkums, neapmierinātība, depresija – tie ir augļi, kas nāk no ilgstošas nepilnīgas atpūtas miegā.

Miegs stiprina imūnsistēmu, tādēļ tas ir iespaidīgs ārstniecības līdzeklis un palīdz organismam atlabt arī pie vispārīgām saslimšanām.

Vai pēc naktsmiera jūs parasti jūtaties atpūtušies? Vai pamostaties paši, vai ar modinātājzvanu? Miega prasības ir apmierinātas, ja dienas laikā cilvēks neizjūt miegainību un jūtas modri. Vai tā ir bieži? Ja nē, mums jālūdz no Dieva gudrību, ko mainīt savā ikdienā, jo Viņš gaida, lai varētu svētīt šo veselību ietekmējošo faktoru, lai mums pietiktu enerģijas atšķirt labu no ļauna un pietiktu spēka dzīvot Viņa godam.

Regulāri atpūšoties naktī, mēs ļaujam Radītājam atjaunot mūsu organismu un svētīt mūs ar enerģiju, ko Viņš ir bagātīgi paredzējis dot saviem mīļajiem tieši miegā.

Interesanti veselības fakti

Gaiss – dzīvība

2012. gadā katra astotā cilvēka nāvi ir izraisījis pārāk piesārņots gaiss. Šādus skaitļus min Visspasaules Veselības organizācija. Kurā pilsētā ir vissliktākais gaiss pasaulē? Deli Indijā.

Avots: *National Geographic*

Pastaigas labumi

Saskaņā ar jaunākajiem pētījumiem, staigāšana, vienkārša pastaiga var samazināt risku nomirt ar smadzeņu audzēju par 40 procentiem. Mazākais attālums, kas jānostaigā, lai būtu šāds ieguvums, ir 20 kilometri nedēļā.

Avots: *Men's Health*

Vairāk saules, vairāk miega

Jaunākie pētījumi rāda, ka cilvēki, kas strādā darba vietā, kur neiespīd saules gaisma, guļ vidēji par 47 minūtēm mazāk nekā tie, kuriem darbavietā ir logi. Atrāšanās dabiskajā gaismā var palīdzēt sinhronizēt mūsu iekšējo diennakts pulksteni, kā arī palīdz saražot miega hormonu melatonīnu. Lai neitralizētu negatīvo slēgtās telpas efektu, pusdienas pārtraukumā pusstundu vajadzētu pavadīt ārā dienasgaismā.

Avots: *Northwestern University*

Labā garastāvokļa ēdiens

Varat to saukt par niekiem, bet kivi augļi var palīdzēt uzlabot jūsu garastāvokli. Cilvēki, kuriem ir zems C vitamīna līmenis, bet kas katru dienu 6 nedēļu garumā apēda divus kivi dienā, 35 procenti no viņiem ziņoja par sava garastāvokļa uzlabošanu.

Jums negaršo kivi? Ananāsi, zemenes un apelsīni arī ir lielisks C vitamīna avots.

Avots: *Journals of Nutritional Science*

No žurnāla „Adventist World”

FUTURE

Daumants Kleimanis,
LDS JKN vadītājs

Mums vajadzētu būt aizrautiem par to, KĀDS ir Dievs, nevis par to, KO mēs varam paveikt...

Ar šo rakstu es gribu jums pastāstīt, kas ir sagaidāms jauniešu kalpošanā šogad. Es nevēlos runāt tikai par pasākumiem kā tādiem - kaut gan tas ir tas redzamākais un savā ziņā arī Jauniešu kalpošanas nodaļas skelets-, bet es vēlos dalīties nelielās pārdomās par virzienu un par idejām.

Man ir jāatzīstas, ka šis laiks man kā jauniešu vadītājam nav viegls, jo es redzu, ka vairāki jaunieši piedzīvo garīgu nomāktību, psiholoģisku un emocionālu izsīkumu, jā, arī izdegšanu. Tiesa, jāpiebilst, ka daļa no viņiem ir tam pāri vai arī ceļā uz dziedināšanu un atjaunošanos. Bet tas nenotīktu, ja mēs kā jaunieši neapstātos un nesāktu nopietni par to domāt. Jebkurā gadījumā tas ir lēns un ne viegls process, un ir smagi redzēt, ka kaut kas tāds notiek ar tuvu draugu. Ir vismaz 2 lietas, kas pēc manas nesenās pieredzes nes dziedināšanu: izpratne par pievilcīgu, brīnišķīgu Dievu un tuvu draugu kopība. Es nedaudz paskaidrošu.

Pirmkārt, mēs, jaunieši (un varbūt arī draudze kopumā), pārāk daudz runājam par savu kalpošanu, par savu uzdevumu, par savu misiju, par savu identitāti, par to, KĀ efektīvāk liecināt, sludināt, lasīt, pasniegt Bībeles stundas, organizēt komandas, lūgt, aizlūgt utt. Citiem vārdiem sakot: KĀ MĒS varam būt LABĀKI adventisti un kristieši... Un mēs pārāk MAZ runājam, CIK brīnišķīgs, liels, mīlošs, svēts ir mūsu DIEVS. Mēs pārāk maz runājam par Dieva rakstura skaistumu, par Viņa pilnīgo beznosacījuma mīlestību, par evaņģēlija spēku, par patieso "taisnošanas ticību" nozīmi... Mums vajadzētu būt aizrautiem par to, KĀDS ir Dievs, nevis par to, KO mēs varam paveikt...

Otrkārt, mēs tiekam dziedināti tuvās, dziļās attiecībās ar līdzcilvēkiem. Es nezinu, kā Dievs to dara, bet tas tiešām notiek. Jūs to zināt labāk par mani. Tad, kad Jauniešu nodaļas komanda satiekas, mēs parasti atrodamies kopā vienu nedēļas nogali, lai būtu kopā dziļās sarunās, rūpēs vienam par otru un to kalpošanu, kas mums uzticēta. Mēs lūdzam, mēs dziedam, mēs smejamies, mēs gatavojam ēst un reizēm arī raudam...

Man ir dziļa pārliecība, ka Dievs vēlas, lai mūsu kalpošanas līdzdalībnieki ir mums tuvi draugi, kā arī tie, kurus Dievs vēlas izglābt caur mums.

Tieši tāpēc šajā gadā būs liels uzsvars uz mazo grupu kalpošanu, sākot ar pavasara jauniešu konferenci "Tava mazā grupa" un beidzot ar Jauniešu vadītāju sanāksmēm katru ceturksni (kas būs jaunums JKN šajā gadā - 1. tikšanās jau 1. martā).

Protams, šajā gadā būs arī IMPACT misijas nometne Madonā, kurai gatavojoties tiks organizētas arī vairākas nedēļas nogales šajā pilsētā pirms paša Impact. JKN organizēs arī izbraucienus pie dabas, sporta un sadraudzības pasākumu, Jaunā gada sagaidīšanu u.c.

Arī dažos reģionos ir paredzēti dažādi pasākumi.

Par to un vēl vairāk sekojiet mājaslapā (www.adventisti.lv) un „Adventes Vēstis” nākamajos numuros, kā arī sociālajos tīklos.

Es novēlu jums ieraudzīt arvien vairāk Jēzus neaprakstāmo pievilcību šajā gadā un ļoti ceru ar jums tikties pavisam drīz!

DZĪVA SVĒTRUNA

SDA VISPASAULES JAUNIEŠU DIENA

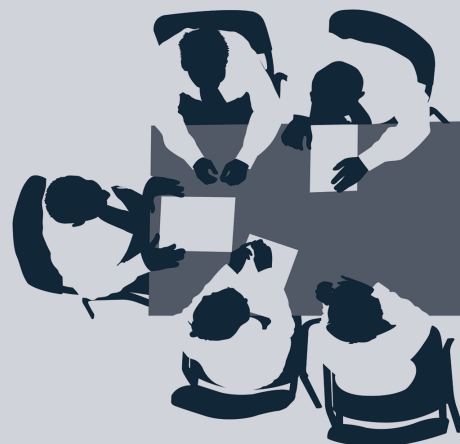
21 MARTS / 2015

24 STUNDAS, KURĀS JAUNIEŠI
VISĀ PASAULĒ APVIEŅOJAS UN
KALPO, LAI IZDŽĪVOTU SVĒTRUNU.

PIEVIENOJIES

UN IZDŽĪVO SVĒTRUNU
ARĪ TU!

JAUTĀ SAVAS DRAUDZES
JAUNIEŠU VADĪTĀJAM VAI
MĀCĪTĀJAM

VISLATVIJAS DRAUDŽU JAUNIEŠU VADĪTĀJU SANĀKSME

1. MARTS

RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A

PLKST. 10:00

KORINTAS ZĀLĒ

ORGANIZĒ: LDS JAUNIEŠU KALPOŠANAS NODAĻA

1. marts

Adventistu Vislatvijas jauniešu vadītāju sanāksme un sadraudzības pasākums

Šāda tikšanās tiek rīkota pirmo reizi, un tās mērķis ir saliedēt jauniešu vadītājus, informēt par jaunumiem un iespējām jauniešu kalpošanā, iedvesmot būt darbīgiem savās draudzēs, sniegt praktiskas idejas kalpošanai un izzināt viņu vajadzības.

Ja gadījumā jauniešu vadītājs nevar tikt, tad droši viņa vietā var būtīt kādu citu delegātu no draudzes.

21.-28. marts

Jauniešu lūgšanu nedēļa.

21. marts

Vispasaules jauniešu diena "Dzīva svētruna"

Pēc Adventistu baznīcas Ģenerālkonferences iniciatīvas visā pasaulē 21. marts ir pasludināts par jauniešu dienu, kad katras draudzes jaunieši ir aicināti veikt kādus mīlestības darbus savā pilsētā. Vairāk par šo pasākumu angļu valodā var lasīt www.gcyyouthministries.org

Jauniešu diena ir iesākums lūgšanu nedēļai, ko aicinām īstenot katrā draudzē, satiekoties vai nu dievnamā, vai arī pie kāda draudzes locekļa mājās, pirms tam pavadot brīdi sadraudzībā, maizes laušanā, pārrunās par izlasīto materiālu un ģimeniskās lūgšanās!

TAVA MAZĀ GRUPA

JAUNIEŠU KONFERENCE

AP. D. 2:46

KAS?

DERILS UN BERENISA ČENGI (DARYL AND BERENICE CHENG) NO GEITVEJAS ADVENTISTU DRAUDZES MELBURNĀ LIDZDALĪS PRAKTISKAS, REĀLAS, IEDVESMOJOŠAS ATZIŅAS NO SAVAS DZĪVES PIEREDZES, KAS UZLĀDĒS UN ATJAUNOS TAVU IKDIENAS CEĻU AR DIEVU

KAD?

2. – 5. APRĪLIS, 2015

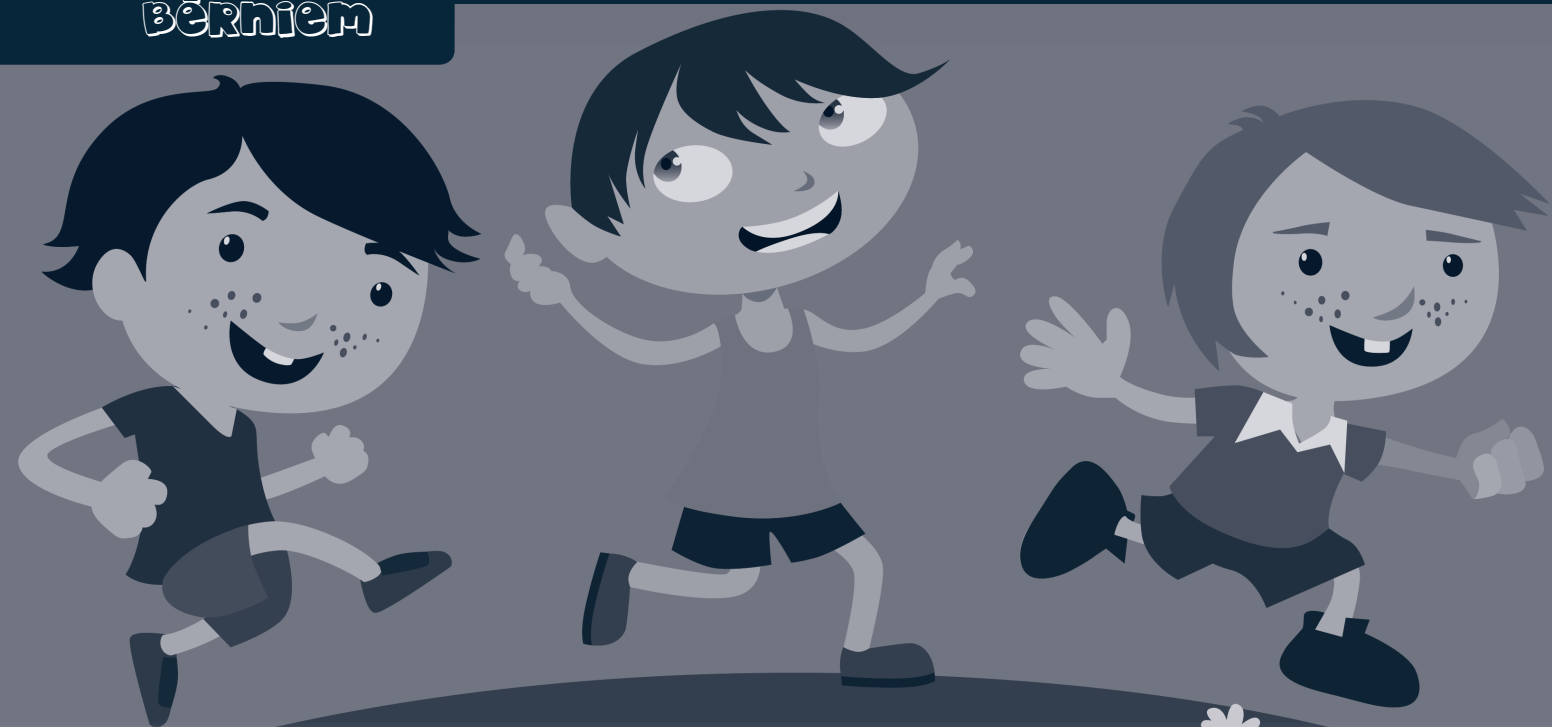
KUR?

MĀLPILS INTERNĀTPAMĀTSKOLA
MĀLPILS, PILS IELA 14, LATVIJA

**VAIRĀK INFO &
REĢISTRĀCIJA**

JAUNIESUKONFERENCE.COM

Pirmais veselības princips KUSTĪBAS

KRŪ: Māšuk, tu vari trīs reizes minēt, kurš ir vissportiskākais, veiklākais, lokanākais, kustīgākais un ātrākais?

KRĀ: Nu, es domāju, ka tētis.

KRŪ: Nekā! Neuzminēji!

KRĀ: Varbūt mūsu sporta skolotājs?

KRŪ: Ko tu! Viņš taču vairs nav nekāds jaunais!

KRĀ: Nu un tad? Sportisks var būt jebkurā vecumā.

mamma: Taisnība. Vecumam tiešām nav nozīmes. Kustības un sportošana nepieciešama gan jaunam, gan vecam.

KRŪ: Ko? Tu gribi teikt, ka veciem opīšiem būtu jāspēlē futbols un jāskrien maratons?

mamma: Es gribu teikt, ka katrā vecumā ir svarīga vingrošana un fiziskās aktivitātes.

KRĀ: Kas kustas, tas dzīvo un ir pie labas veselības, vai ne, mammucīt? Es lasīju par kādu vecu sievīņu, kura bija trakoti slima, bet uzlaboja savu veselību ar vingrošanu.

mamma: Tā ir. Kārtīga izkustēšanās padara stipru sirsniņu un muskuļus.

KRĀ: Jā gan, nevis nemitīga tupēšana pie televizora un saldumu „štopēšana”, Krū!

KRŪ: Kāpēc „Krū”!?

KRĀ: Tāpēc, ka tu vēl vakarā skaties savas sporta pārraides un tikai ēd ievārtījumu maizītes

vienu pēc otras.

KRŪ: Pagaidi. Stop! Mēs par to tagad nerunājam! Jautājums bija par to, kurš ir vissportiskākais un ātrākais!

KRĀ: Krū, tu laikam domā, ka tas esi tu?

KRŪ: Nu, tad beidzot uzminēji! Tieši tā!

mamma: Bet vai tu zini, ka, piemēram, leopardi skrien tikpat ātri, cik ātri brauc automašīna?

KRŪ: Tik ātri?

mamma: Un strausi! Vai zini, ka tie arī skrien gandrīz tikpat ātri. Arī lauvas un ķenguri tāpat.

KRŪ: Vai jūs tagad man, sportiskam vārnu puikam, gribat teikt, ka es tāds tūļa vien esmu?

mamma: Nē, Krū. Gribu tev teikt, ka DIEVS katrai dzīvai radībai ir devis savu ātrumu.

KRĀ: Bruņurupucis nekad nebīzot tik ātri, cik zaķis, to taču tu saproti!?

KRŪ: Kas tur ko nesaprast! Tu arī nekad nelidosi tik ātri kā es. Tur es esmu čempions!

KRĀ: Un vēl tu esi arī lielīšanās čempions.

mamma: Nevajag strīdēties. Lai no vingrošanas gūtu prieku un jauku omu, nav obligāti jābūt čempionam. Tās nav nekādas sacensības, kurš labākais, bet rūpes par savu veselību. Galvenais ir kustēšanās un izvingrošanās katru dienu.

KRĀ: Mēs ar tevi, brālīt, pēc rīta vingrošanas vienmēr uz skolu dodamies moži un priecīgi, vai ne?

KRŪ: Kā tad! Man arī tas patīk! Un jums, bērni? Vai jūs arī esat kustīgi, vingri un sportiski? Jūsu sirsnīgai tas ļoti patīktu!

KRŪ: Re kur, brālīt, uzdevumiņš! Tūlīt noskaidrosim, kādu ātrumu katram no šiem dzīvniekiem ir devis DIEVS.

KRŪ: Bērni, ķeramies klāt!

MĪLIE BĒRNI!

Atcerieties, ka kustības ir ļoti svarīgas, arī Jēzus dzīvoja veselīgu dzīvesveidu un daudz pārvietojās ar kājām. Iepazīstieties arī ar Rakstu vietām Bībelē, kas runā par kustībām!

1Kor. 9:24 “Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat.”

Bērni, mēs tiekam mudināti skriet un vēl pie tam skriet gudri! Pajautājiet vecākiem vai skolotājiem, ko tas nozīmē?

Jes. 40:28-31: “Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepiekūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama. Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.”

Bērni, ja Jums kādreiz trūkst spēka, atcerieties, ka Mūžīgais Dievs to var atjaunot!

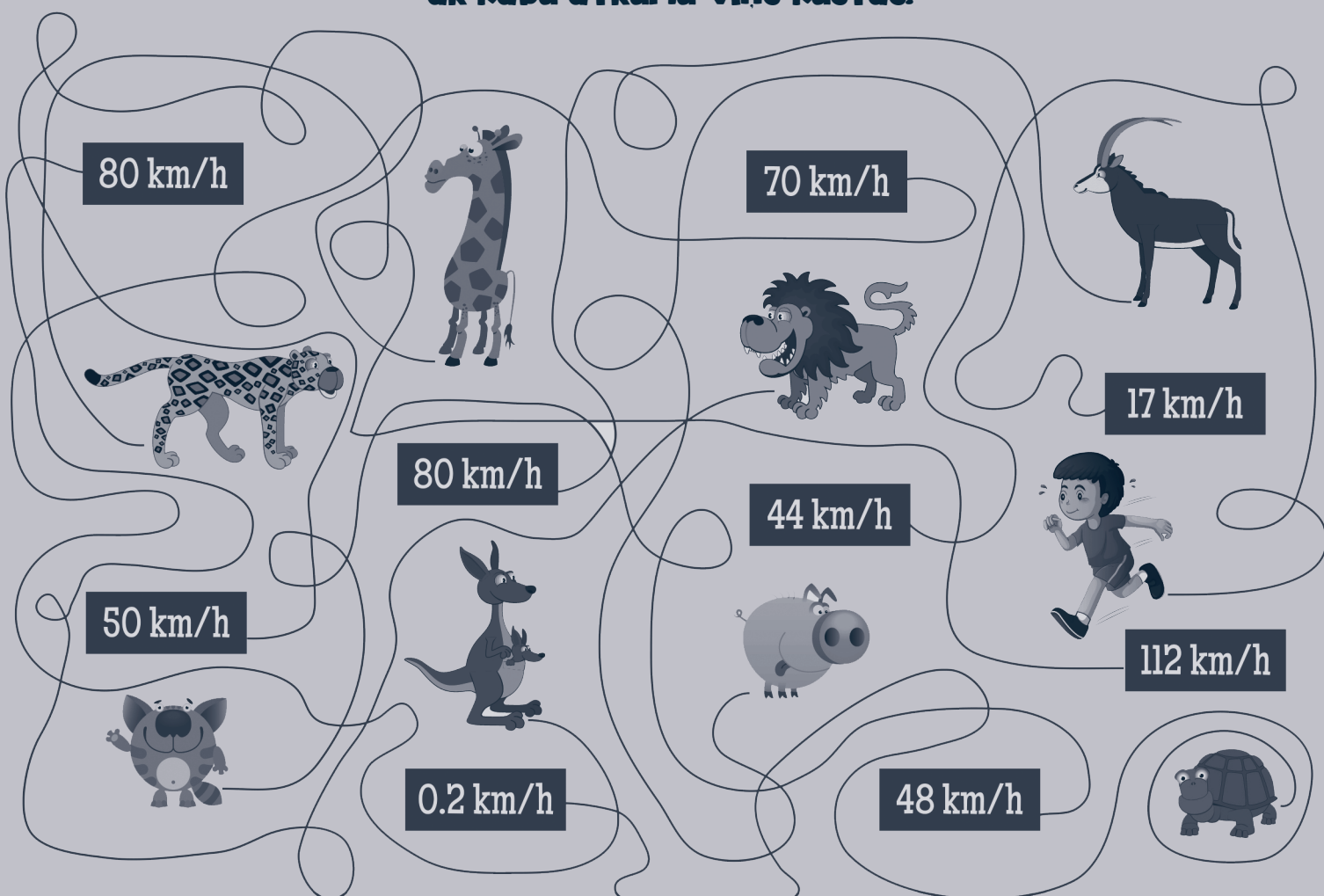
Sal.pam.10:4: “Gausas rokas dara nabagu, bet čaklas rokas dara bagātu.”

2Tes.3:10: “..ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst.”

Bērni, Bībelē rakstīts, ka mums ir jāstrādā, jābūt čakliem, darbīgiem, un tas mūs darīs bagātus!

UZDEVUMS • UZDEVUMS

SEKO LĪPZI NO DZĪVNICIŅA PA PAVECIENU, UN TU UZZINĀSI, AR KĀDU ĀTRUMU VIŅŠ KUSTAS.

28. februārī plkst. 17:00
Korintas zālē,
Baznīcas ielā 12a, Rīgā

Zinātne un Dievs

TEMATISKS PASĀKUMS

Vai izglītots cilvēks var ticēt Dievam?
Kas pārlicina, ka zinātne un Bībele nav pretstatī?
Cik sarežģīta ir mūsu pasaule zinātnes un Bībeles skatījumā?

PIEDALĀS:

Viktors Zēbergs	„Akadēmiķis par Dievu un zinātņi”
Agnis Āriņš	„Dievs un informācijas tehnoloģijas”
Andris Pešelis	„Apaļā Zeme kā arguments pret ticību Dievam”

Būs iespējas uzdot jautājumus
par zinātņi un Dievu.

Aicināti piedalīties zinātnes maģistri,
doktori un pārējie interesenti.